คุณนายร้อนสวาท

คุณนายร้อนสวาท

ทักทาย

คุณผู้อ่านที่รักของผม เรื่องความรักความใคร่ของคนเรานั้นมันมีอยู่ทั่วทุกตัวคน ไม่ว่าผู้ดีไพร่ ก็ชอบสนุกกันทุกคนแหละน่า หรือคุณจะเถียงว่า....ผมไม่....ผมไม่

แต่คุณๆ ที่รักของผม ที่ชอบสนุกของผมทุกคน ก็อย่าลืมคนที่คอยอยู่ข้างหลังคือเมียของคุณ ก็อย่าลืม มาเหนื่อยแสนเหนื่อยอย่างไร จงอย่าลืมทำการบ้านบ้าง

ก็อย่าลืมตักข้าวสุกในหม้อเก่าขึ้นมากินบ้าง ถึงจะเบื่อแสนเบื่ออย่างไรก็ต้องทน เพราะอุตส่าห์หุงข้าวต้มปลาไว้คอยท่า เมื่อคุณกลับมา แล้วคุณจะได้เที่ยวสนุกไปอีกนาน เพราะข้าวหม้อเก่าของคุณก็จะไม่เสีย หรือโดนพวกที่มีฝีมือดียกเอาไปกินเสียสบายใจเฉิบ ถ้าคุณคิดได้อย่างนี้แล้ว คุณจะได้ไม่เสียใจอย่างในเรื่องนี้

สวัสดีครับ ขอบคุณล่วงหน้าที่ให้การสนับสนุนหนังสือของเรา

ขอบคุณ

ผู้จัดทำ

ทักทาย

คุณผู้อ่านที่รักของผม เรื่องความรักความใคร่ของคนเรานั้นมันมีอยู่ทั่วทุกตัวคน ไม่ว่าผู้ดีไพร่ ก็ชอบสนุกกันทุกคนแหละน่า หรือคุณจะเถียงว่า....ผมไม่....ผมไม่

แต่คุณๆ ที่รักของผม ที่ชอบสนุกของผมทุกคน ก็อย่าลืมคนที่คอยอยู่ข้างหลังคือเมียของคุณ ก็อย่าลืม มาเหนื่อยแสนเหนื่อยอย่างไร จงอย่าลืมทำการบ้านบ้าง

ก็อย่าลืมตักข้าวสุกในหม้อเก่าขึ้นมากินบ้าง ถึงจะเบื่อแสนเบื่ออย่างไรก็ต้องทน เพราะอุตส่าห์หุงข้าวต้มปลาไว้คอยท่า เมื่อคุณกลับมา แล้วคุณจะได้เที่ยวสนุกไปอีกนาน เพราะข้าวหม้อเก่าของคุณก็จะไม่เสีย หรือโดนพวกที่มีฝีมือดียกเอาไปกินเสียสบายใจเฉิบ ถ้าคุณคิดได้อย่างนี้แล้ว คุณจะได้ไม่เสียใจอย่างในเรื่องนี้

สวัสดีครับ ขอบคุณล่วงหน้าที่ให้การสนับสนุนหนังสือของเรา

ขอบคุณ

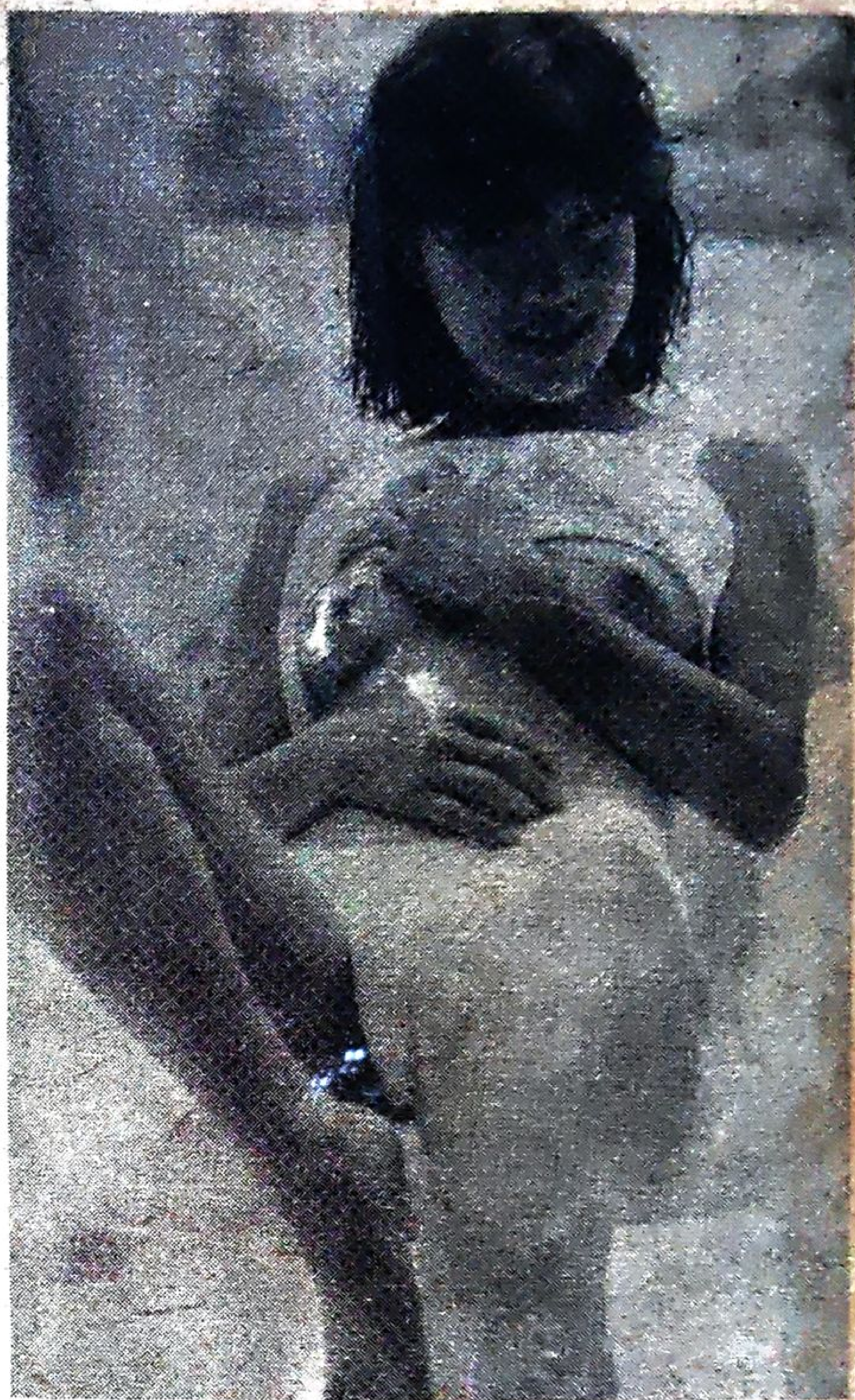
ผู้จัดทำ

ผมเรียนมัธยมปลายของโรงเรียนราษฎ์ของเรียนแห่งหนึ่งพ่อแม่ก็ยากจนค้นแค้นเต็มที่แทบได้ว่าจะหาเช้ากินค่ำก็แทบว่าเอาได้ เรื่องการเรียนต่อก็ไม่ต้องพูดกันให้เสียเวลาเปล่าเพราะการเรียนสูงมากเท่าไหร่ นั่นคือการเงินต้องดีด้วย และด้วยสาเหตุเหล่านี้ผมเลยชวดไปโดยปริยาย

แต่ว่าการเรียนของผมจะน้อยก็ไม่น้อยทีเดียวนะครับ หรือว่ามากก็ไม่อาจจะพูดได้เสียทีเดียว ผมจะไปสมัครงานที่ไหน มันจึงปิดประตูห้ามให้ผมทดลองวิชาความรู้เอาเสียเลย ผมจึงไม่มีโอกาสใช้วิชาความรู้ที่เรียนมาเลยจริงๆ จนคุณพ่อคุณแม่ท่านบอกกับผมว่า..........

"ลูกเอ๋ย..........มันก็เป็นอย่างนี้ที่คนเราไม่มีเส้นมีสาย หรือบางที่ก็มีแต่เส้นสายมันไม่ใหญ่โตมหึมา ซึ่งมันเปรียบเทียบกับคนคิดดูแล้วมันไม่มีทางสู้กับคนอื่นเขาได้เลย"

ผมจึงเรียนท่านไปว่า............

"ก็ผมเรียนมาแล้วนี่ จะให้ผมทำอย่างไร จะให้ผมไปทำนาไร่มันก็ดูยากลำบาก ก็ไอ้ที่นาที่จะทำมันก็ต้องเช่าเขาทำ ถ้าเผื่อว่ามันเป็นของเราเอง มันก็น่าจะลองลุ้นมันดูสักตั้งก็คงจะรู้ว่าเผือกหรือมัน ไอ้ที่นามันก็ไม่ใช่ของเราเองสักหน่อย ถ้าขืนทำมันลงไปเดี๋ยวก็ต้องกลับกลายเป็นกระดูกสันหลังของชาติที่มันเดาะไปเสียเท่านั้นเอง"

"แล้วเอ็งจะทำอย่างไรว่ะ.........ไอ้หนู" ท่านพูดของท่านย้ำอีก

"ผมยังไม่มีโครงการที่จะทำอะไร ตอนนี้ผมมันตันไปหมด คิดอะไรไม่ออกผมอยากจะขอเวลาอีกสักพักหนึ่ง เผื่อว่าไม่มีทางอย่างไร ผมจะทำมันอย่างแน่นอน เพราะไม่อยากอดตายมันเสียก่อน" ผมพูดพร้อมกับเสียงหัวเราะ แต่ที่จริงแล้วในก้นบึ้งแห่งหัวใจผมแทบจะร้องไห้ "จะไปคิดมากไปล่ะลูกเอ๋ย คนเราเกิดมาแล้วก็ต้องต่อสู้กันไปจน กว่าชีวิตจะหาไม่ ไม่ต้องมัวไปเลือกงาน งานอะไรเราก็ต้อง ยินดีทำมันทุกอย่างมันทั้งนั้นแหละลูกเอ๋ย คนเราที่เกิดมาทุกวันนี้พอ จะเริ่มทำงานที่ไหน ก็ต้องเกี่ยงต้องงอนว่าผมจะต้องเอาเงินเดือนเท่านั้นเท่านี้ผมถึงจะทำได้ เลิกคิดมันเสียได้แล้ว" ท่านพูดคล้าย ๆ อย่างเป็นกังวล

"ที่จริงผมนะไม่เป็นกังวลเลยเรื่องเหล่านี้เลย ที่จริงสมัยนี้หางานหาการมันยากเสียยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทรมันก็ปาน ๆ นั้น" ผมพูดอย่างหมดอาลัยตายอยากในชีวิต

"พ่อเห็นมีอีกอาชีพหนึ่งที่หางานทำได้ไม่ยากเลย แต่เขาดูว่ามันต่ำเสียเหลือเกิน แต่ก็มีความสำคัญไม่เบาและเอ็งจะชอบมัน"

"งานอะไรหาคุณพ่อ" ผมรีบถามอย่างร้อนรนเพราะอยากรู้

"แต่เป็นอาชีพที่เอ็งมีความชำนาญ และเอ็งก็ชอบมันเสียด้วย ถ้าร้องบอกมันก็ต้องร้องออ"

"เร็วเข้าหน่อย คิดออกแลวทำเป็นเล่นตัว" ผมแกล้งพูดยั่วท่านเล่น เพราะท่านกับผมพูดจาเหมือนเพื่อนเล่นกัน

"ไอ้ห่าเดี๋ยวก็โดนเตะ"

"ก็ไม่จริงหีพ่อ" ผมแกล้งพูดยั่วต่อ ทำเลียบ ๆ เคียงๆ เหมือนอย่างหนุ่มจีบสาว

"เดี๋ยวพ่อเตะจริง ๆ นะ ทำเป็นพุดเล่นอยู่ได้"

"ไม่พูดเล่นอีกแล้ว" ผมยกมือไหว้ท่านเป็นการขอขมาลาโทษ แล้วพูดต่ออีกว่า ถ้าผมรู้ว่าเรียนแล้วจะหางานทำไม่ค่อยได้ อย่างงั้นไม่เรียนให้เสียเวลาตั้งห้าหกปี

สู้เอาเวลาที่เสียไปไปทำอย่างอื่นไม่ดีเสียดีกว่า

"คิดอย่างนั้นก็ไม่ถูก"

"ทำไมละพ่อ"

"ถ้าเอ็งไม่เรียนให้รู้ไว้ละบ้าง อีกหน่อยเอ็งจะพูดคุยอะไรกับใครเขาไม่ได้เลย จะอยู่ในสังคมนี้ต่อไปด้วยความยากลำบาก พอใครเขาคุยเรื่องอะไรเอ็งก็จะไม่รู้ อย่างงั้นเอ็งจะต้องเรียนให้รู้เอาไว้บ้าง พ่อก็โง่เอ็งจะต้องให้ฉลาดกว่าพ่อเอาไว้บ้าง เรื่องงานเรื่องการที่ข้าพูดเอาไว้เมื่อตะกี้ก็คือขับรถเป็นงานที่เอ็งชอบเอ็งถนัดอยู่แล้วไม่ใช่หรือ เขาพูดอย่างยิ้ม ๆ อารมณ์ดี

"ชอบครับ..........พ่อ"

"ก็บ้านคุณนายปากตรอกบ้านเรา ท่านอยากจะได้คนขับรถส่วนตัว เห็นเขาคุยกันที่ในร้านกาแฟหน้าปากตรอกที่ร้านอาโกที่ข้าไปนั่งเป็นประจำ แต่เอ็งจะไปทำเจ้าชู้ เพราะ

บ้านของท่านมีผู้หญิงที่หน้าตาดีๆ หลายคน เขาพูดเพราะรู้ใจของลูกคนนี้ดี เพราะมีนิสัยเจ้าชู้

"เรื่องนั้นพ่อไม่ต้องเป็นห่วง"

"ไหนเอ็งว่าอย่างไรว่ะ ที่เรียกว่าไม่ต้องเป็นห่วง ๆ นั้นมันอย่างไรกันวะ ไหนเอ็งช่วยแถลงให้ข้าเข้าใจหน่อย พ่อฟังดูมันยังไง ๆ ชอบกลอยู่นะ"

"คือไม่ต้องเป็นห่วงสอบอมอ (สบายมาก) คือไอ้เรื่องที่พ่อเป็นทุกข์กลัวว่าผมจะทำนั้น พ่อสบายใจมาก คือไม่ต้องเป็นห่วงว่าผมจะทำให้พ่อเสียชื่อหรอก เดี๋ยวนี้เขาพูดสั้นๆ ย่อๆ ฟังแล้วสบายใจดี

"อย่างงั้นย่อ ๆ ก็ย่อ ๆ ตกลง" พ่อพูดกับลูกชายพร้อมกับหัวเราะอ้าปากกว้าง

และท่านก็พาผมไปฝาก กับบ้านคุณนายอย่างที่ผมคิดไว้ คุณนายที่พ่อผมไปฝากท่านนั้นท่านชื่อนวลผ่อง ท่านมีรูปโฉมโนมพรรณเป็นคนค่อนข้างจะขาวแต่ไม่ขาวมากนัก และร่างของท่านใหญ่ ตาของท่านใหญ่และเรียวซึ่งยังคงได้ด้วยความสวยอยู่ไม่น้อยทีเดียว เรียกกันว่าสาว ๆ เห็นต้องอายม้วนไปเลย แต่ผัวท่านเป็นคนค่อนข้างแก่และร่างกายเล็กไม่สมกับท่านเลย ถ้าไปไหนด้วยกันและไม่มีคนแนะนำแล้วคนทั่วไปแล้วคงจะคิดว่าคุณผู้ชายของผมเป็นคนขับรถประจำตัวของคุณนายผู้หญิง

คืนนั้นคุณนายผู้หญิงที่เลอโฉมของผม ท่านสั่งให้ผมไปนอนที่เรือนคนใช้ซึ่งท่านเรียกคนใช้สาวของท่านมาแล้วบอกกับนางว่า..................

"นี่แม่นารีรู้จักกันเสีย เขาชื่อพนัสซึ่งจะมาเป็นคนขับรถให้กับนายผู้ชายของเธอรู้จักกันซะ อีกหน่อยเราจะเป็นเพื่อนร่วมงานกัน" และแนะนำให้ผมรู้จักนารีแม่สาวใช้ ซึ่งรูปร่างของเธอไม่ได้อ้วนท้วนอย่างคุณนายของเธอ แต่มีรูปร่าง

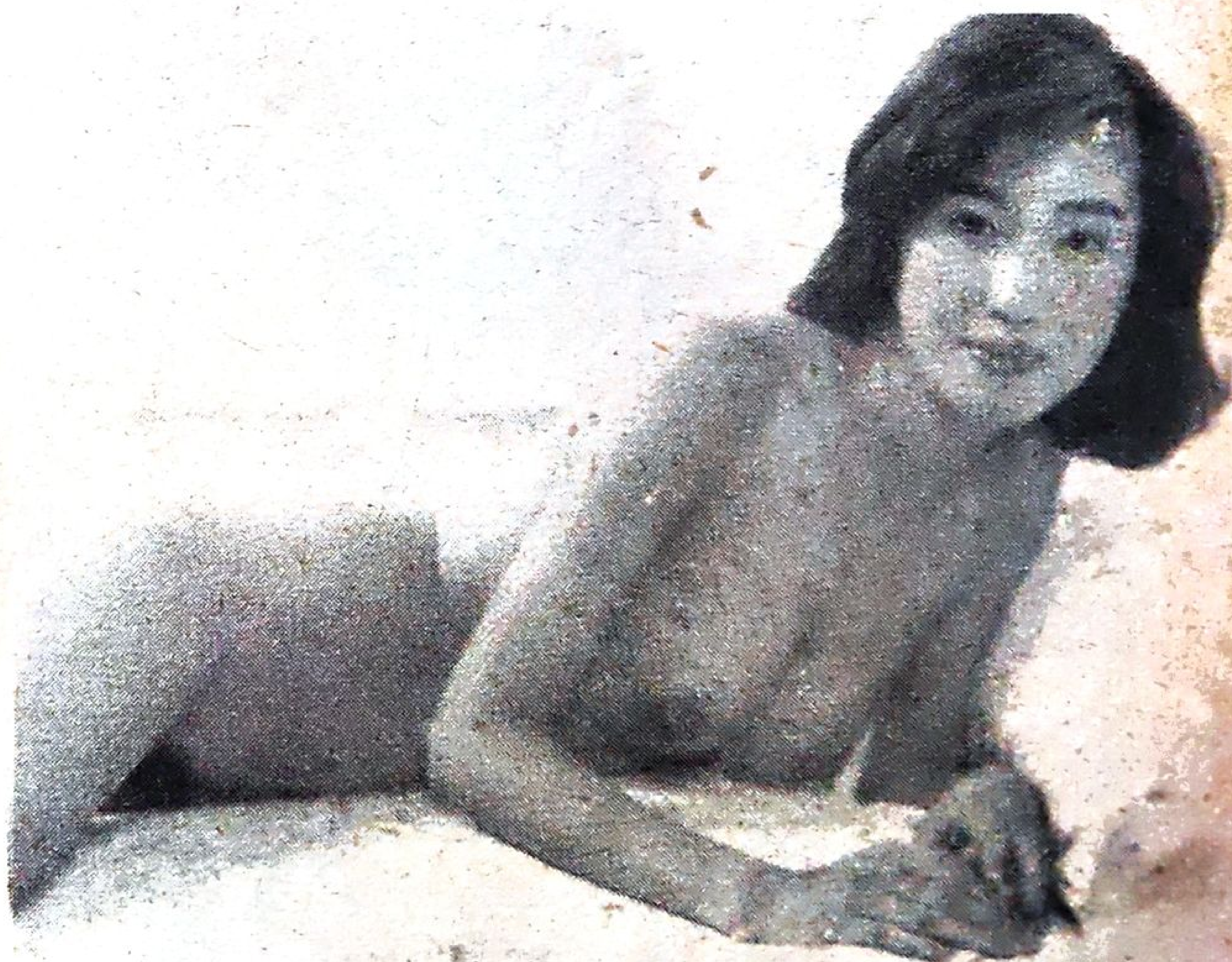
ขาวบางสักหน่อย ขนตาของเธอยาวงอนรับกับดวงตาที่กลมและยาวรี ผมยาวเคลียบ่าดำยาวสลวย เธอจัดว่าเป็นคนสวยคนหนึ่ง พ่อท่านแนะนำให้ผมรู้จักกันดีแล้ว ท่านให้นารีพาผมไปยังห้องพักของคนขับรถ ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับห้องของนารี

"เมื่อพาผมไปส่งถึงยังห้องพักแล้ว" นารีก็เอ่ยปากถามผมว่า

"คุณมาค้างที่บ้านนี้เลย แล้วคุณไม่มีห่วงทางบ้านหรอกหรือ" เธอพูดพร้อมกับโปรยยิ้มมาทางผม

"คุณหมายถึงใครล่ะ นารี"

"ฉันต้องขอโทษคุณไว้ก่อนล่วงหน้าว่า เดี๋ยวจะหาว่า

ฉันเป็นพนักงานอยู่ตามอำเภอจะมาสำรวจสำมะโนประชากร คุณอย่างนั้นก็ผิดอยู่มาก ที่จริงแล้วฉันอยากทราบไว้เท่านั้นเองแหละค่ะเพราะอีกหน่อยเรามาอยู่ชายคาบ้านแห่งเดียวกัน"

"ผมอยู่กับคุณพ่อคุณแม่ สามคนแค่นั้นนะ" ผมตอบเธอไปด้วยความอายเนียม เพราะยังเป็นเด็กใหม่ของบ้านนี้ ซึ่งเธอเป็นเด็กเก่าก็ต้องซักไซร้ไล่เรียงซึ่งผมถือเป็นเรื่องธรรมดา

"ขอบคุณค่ะ แล้วตอนเย็นไปทานอาหารในครัว"

นารีเธอเดินจากไป แต่ลูกนัยน์ตาของผมไม่รู้ว่ามันติดใจอะไรในตัวนาง จึงติดเธอไปยังห้องครัวที่ทำงานอยู่ในบ้าน

ของคุณนาย พอผมเข้าไปในห้องจัดแจงเก็บกวาดที่นอนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผมก็ออกมาเดินใกล้ที่เธอทำงานอยู่ แล้วบอกกับเธอว่า............

"คุณนารีจะมีอะไรให้ผมช่วยทำไหม" ผมพูดพร้อมกับยิ้มอยู่ในหน้า

"ไม่ต้องช่วยหรอกจ้ะ เดี๋ยวจะเสร็จแล้ว ขอบใจจ้ะ" เธอพูดพร้อมกับพรมยิ้มมาทางผม ผมยิ้มตอบเธอและต่างคนต่างก็เงียบกันไปชั่วครู่หนึ่ง แล้วผมก็เป็นฝ่ายทำลายความเงียบขึ้นก่อนว่า............

"คุณนารีเป็นคนที่ไหนจ๊ะ ถึงได้ตัวขาวอย่างนี้" ผมพูดพร้อมกับดวงตาทั้งคู่ของผมเหลือบมองเธออย่างอายๆ แต่ว่าเราพูดความจริงแก่เธอไม่ใช่แกล้งพูดชมเธอ

เธอสงค้อนอย่างน่ารักมาที่ผมนารีเป็นคนอยู่ที่ชัยภูมิพ่อแม่ท่านเสียหมด คุณนายไปทำธุระที่บ้านญาติของท่าน จึงขอฉันมาเลี้ยงไว้ตั้งห้าหกปีเข้านี่แล้ว ถามทำไมเล่าจ้ะ

เธอพูดแล้วก้มหน้าคิดถึงความหลังที่อยู่ชัยภูมิ

"ขอโทษด้วยนะจ้ะ ที่พูดทำให้นารีไม่สบายใจ" ผมพูดขอโทษที่ทำให้เธอไม่สบายใจอย่างเด็กที่ทำอะไรผิดแล้วกลัวครูจะทำโทษเอาอย่างนั้นแหละ เหตุการณ์เป็นอย่างนั้นนับเป็นหลายอาทิตย์ผ่านไป และวันหนึ่งพอผมไปส่งนายที่ทำงานแล้ว ท่านบอกว่า......

"วันนี้ไม่ต้องมารับ ฉันจะไปธุระกับเพื่อนแล้วจะกลับมาเอง"

วันนี้ผมจึงได้เข้าไปในครัว เพื่อเป็นลูกมืออย่างเคยผมรู้สึกว่ามันสบายใจอย่างบอกไม่ถูก แต่ที่ผมรู้ใจแน่ๆ ก็คือว่าผมเกิดมีความรักเกิดขึ้นที่กลางใจเข้าแล้วซิคุณ มันสุดที่จะหักห้ามใจให้มันหยุดรักเธอมันก็ไม่ยอมเสียแล้ว

ผมหยิบไอ้โน่นฉวยไอ้นี่ แต่เธอก็ดีบอกว่าไม่ต้องช่วยเธอหรอกเรื่องการครัวนั้นเป็นสมบัติของลูกผู้หญิง ถ้าผู้หญิงคนไหนไม่เป็นการครัวแล้ว ผู้ใหญ่จะว่าไม่สมกับที่เกิดมาเป็นหญิง

แต่คุยกันไปตามปกติธรรมดา ขณะนั้นตาผมเหลือบไปเห็นกาน้ำร้อนกำลังเดือด ด้วยความหวังดี ก็เลยตะลีตะลานรีบไปยกมันออกมาจากเตา แต่ผมมันซุ่มซ่ามมันจึงหกรด ทำหน้าอย่างกับกินยาขมเข้าไปพร้อมกับเดินคลำป่วน ส่วนเธอก็ดีใจหายรีบหายาหม่องมาทาให้ แต่ผมยังรู้สึกปวดร้อนเธอทาให้แถมเธอก็ขอโทษผมที่ทำงานในหน้าที่ที่บกพร่องเธอทายาให้แต่ยังไม่ถูกที่ ผมจึงดึงมือของหล่อนมาทาให้ถูกกับแผล

พอผมจับมือเธอ นัยน์ตาผมก็พริ้มอย่างมีความสุข แต่เธออายม้วนต้วนอย่างคนที่ไม่เคยต้องฝีมือของชายเลย

พอตกเย็นของวันนั้น ผมก็นอนอยู่ในห้องพักของผมโดยไม่ยอมลุกไปแตะข้าวเตะปลาเลยเหมือนกับว่าเป็นคนไข้หนัก และอีกอย่างหนึ่งเพื่อจะได้ทดสอบใจเธอเสียหน่อยหนึ่งว่าจะมีใจรักและสงสารผมบ้างไหม

ผมนอนอยู่ในห้องพักแล้วก็หลับไปชั่วครู่ใหญ่ๆ เสียงมี
มาเคาะประตู

"เก้าะ.......เก้าะ.........."

พร้อมกับมีเสียงเรียกตามมา คุณ.......คุณพนัส........
จำเสียงเธอได้ว่าเป็นใคร ผมจึงร้องบอกไปว่า............

"ประตูไม่ใส่กลอนเปิดเข้ามาเลย"

เธอเข้ามานั่งที่ที่ผมนอนอยู่ แล้วถามผมว่าเป็นอย่างไร
ง นารีบอกว่าไม่ต้องยุ่งเดี๋ยวฉันทำเอง

"เผื่อว่าผมมีเมีย จะได้ช่วยเมียรักของผมบ้าง"

พูด พร้อมกับยิ้มให้เธอ ส่วนเธอก็มองหน้าผมอย่างเป็น
งเป็นใย

"ถ้าใครเป็นเมียคุณ และได้ยินคุณพูด หล่อนคงจะดีใ
แทบบ้าเลยนะ" เธอพูดแล้วก็ก้มหน้าก้มตาอย่างคนมีกังวล

"แต่จะมีผู้หญิงที่ไหนเขาจะมาเลือกคนขับรถ ซึ่งทำงา
ต่ำอย่างไม่มีคุณค่าอะไรเลย" ผมทำแกล้งพูดแล้วแกล้งตีหน้
เศร้า ๆ อย่างคนไม่มีอนาคต

"ไม่จริงหรอก พี่หญิงไม่ใช่เหมือนกันทุกคนหรอ
บางคนเค้าไม่เคยคิดอย่างที่คุณกำลังคิดอยู่เดี๋ยวนี้หรอ
คนเราจะเป็นคนดีหรือไม่ ไม่ใช่อยู่ที่ว่าทำงานดีหรือไม่ดี บา
คนทำงานดีแต่ขาดความปฏิบัตินั้นต่ำช้าเลวทรามอย่างหา
เปรียบมิได้ แต่บางคนดูฐานะการทำงานต่ำจนเราเห็นแล้
น่าขยะแขยง ไม่อยากแตะต้อง แต่ในส่วนลึก ของหัวใจของเข
ดีแสนอย่างกับผ้าพับไว้ก็ไม่ปาน คนเรานั้นมันดูยาก นอกจา

ได้คบค้าสมาคมกับเขาแล้ว จึงรู้ว่าคนนั้นดี ไม่ดีอย่างไรก็รู้กัน เขาจะปกปิดกำพืดของตัวเองไว้ไม่มิด ซึ่งแม้เขาจะพยายามสักเท่าไหร่ มันปิดความชั่วช้าสารเลวไม่ดีได้

เธอพูดคล้ายกับว่าสอนผม แต่ผมก็อดใจดีสู้เสืออย่างนั้นเอง และพูดกับเธอไปว่า

"ผมนั้นในสายตาของคุณคิดว่าผมเป็นคนอย่างไร" ผมพูดอยากจะทราบว่าใจเธอคิดอย่างไรกับผม

"คุณนั้นก็ดีเท่าที่คบกันมา" เธอพูดพร้อมกับนัยน์ตาทอดมายังผม และเธอก็พูดต่ออีกว่า

"ถามทำไมเล่าจ๊ะ"

ผมตัดสินใจพูดออกไปด้วยความจริงว่า ถ้าผมจะรักคุณทั้งๆ ที่ผมยังจนและก็ทำงานอย่างไม่มีเกียรติ คุณคิดว่าผมอาจมีทางไหม? ผมพูดพร้อมกับช้อนสายตามองเธอ เธองงเป็นไก่ตาแตก ไม่ยอมพูดตอบแต่ดวงตาที่กลมวาวของเธอ มองดูผมอย่างพิสวงงงงวยในคำพูดของผม

"คุณ.......คุณนั้นเชื่อว่านารีเป็นคนดีหรือ" เธอพูดอย่างไม่เชื่อในคำพูดของผม

ผมดึงมือของหล่อนมาประทับที่บนหน้าอกผม แต่เธอก็ไม่ว่าอะไร แต่ทำเป็นยื้อแย้งเป็นไปตามนิสัยของหญิงมากกว่า

"ผมรักคุณขณะที่แรกพบกันแล้ว และผมได้รู้จักคุณมากกว่านั้น แล้วผมก็ยิ่งรักคุณมากและมากที่สุดเลย อย่างไม่เคยรักใครมาก่อน" หล่อนทำท่าคล้ายไม่เชื่อในคำพูดของผม

เพราะเธอยังดึงมือเธอกลับแต่ผมก็ไม่ยอมปล่อยเธอไป แถมยังดึงตัวเธอเข้ามากอดอีก

"อย่า.......อย่านะ......."เดี๋ยวใครเขามาเห็นเข้า

เขาจะว่านารีเป็นหญิงไม่ดี ก็นารีอย่าเอ็ดไป ใคร่เขาก็จะไปรู้ว่าเรากำลังทำอะไรกันอยู่ อย่าดิ้นซิจ๊ะนารี

"ก็นารีอายผีสางนางไม้บ้าง เดี๋ยวจะว่ากลางวันอย่างนี้ทำอะไรกันไม่รู้ ปล่อยนารีก่อนเถอะนะ ไว้ดูใจกันไปนานๆ

เสียก่อน" เธอพูดเว้าวอนอย่างน่าสงสาร ก็ใจผมมันอยากเสียแล้ว ใครล่ะจะปล่อยไป เธอยิ่งดิ้นเท่าไหร่ผมยิ่งกอดรัดเธอมากขึ้นเท่านั้น แถมยังพรมจูบเธอที่สองพวงแก้มของเธอที่นวลปลั่งที่สีแดงเรื่อ ๆ ของเธอ และซอนไซไปที่ซอกหูและเอาลิ้นเลียที่ในหูของเธอ ทีนี้เธอมีปฏิกิริยาตอบโต้ความรู้สึกของผมบ้างเธอกอดรัดร่างผมแน่น จนไอ้เจ้าสองปทุมมันมายันหน้าอกผม อย่างจะมาท้าทายว่า ให้ผมลองบีบเคล้นมันเล่นบ้าง ผมก็นักเลงเหมือนกันนี่นะจะยอมให้มาหลบเหลี่ยมนักเลงกันได้อย่างไร ผมก็เปลี่ยนเป็นท่าลุกขึ้น

อนทับร่างเธอ แล้วมือของผมก็ไวเท่าความคิดอยู่แล้วก็ปลดระดุมเสื้อของเธอ ผมอุทานอยู่ในใจ.......

"พระเจ้าช่วย......" มันแบ่งบานตัวของมันเอง และชูช่อาทายผมอย่างไม่กลัวไม่เกรงว่าผมนักเลงแค่ไหนเชียว อยากะลองให้รู้แน่ว่าใครนั้นจะแน่กว่ากัน ผมก็ไม่รอช้าให้เสียวลาอีกเลย ผมก้มลงจูบและเอาปากของผมดูดไซร้มันอย่างดึกที่ไขว่คว้านมของมารดาฉะนั้น เธอถูกลูกนี้ถึงกับต้องร้องราง

"อุ๊ย............ มันเจ็บเสียวจังเลยนัสซ่ำ"

"ทำมันเบา ๆ และค่อยทนุถนอมมันหน่อยซิจ๊ะ

มื่อไว้วันหน้าวันหลังนัสรู้สึกอยากขึ้นวันใดจะได้มาลองมันอีกาคุณทำมันแรง และเมื่อคุณตายเสียแล้ววันไหน ถ้านัสดอยากจะลองมันอีกละก็นี้ไม่ไปไหนอีกแล้ว จะอยู่ให้คุณดลองอีกจนกว่าคุณจะเบื่อมันและไม่อยากเห็นหน้ามันอีก

"อุ๊ยย์ย์......มันเจ็บมันเสียวเสียจนนารีจวนเจียนใจจะาดอยู่แล้ว"

แต่ผมไม่ตอบเธอ ปากยังทำหน้าที่ของมันอยู่ร่ำไปย่างไม่มีทีท่าว่าจะหยุดการกระทำอย่างที่เธอขอร้องผมอยู่มือครู่อย่างเห็นได้ชัด แถมยังเอามือค่อยปลดผ้าถุงออกไปที่คนขาของเธอ ให้หลุดออกอย่างง่ายดาย อย่างที่เธอไม่ทำต้แย้งให้เสียอารมณ์ ผมเอามือลูบเต่าทองของสงวนของเธอลังของมันงุ้มและใหญ่ผิดกว่าปกติอย่างเห็นได้ชัด และแถมงมีขนงามขึ้นขยุกขยุย สองแคมปากของมันเป็นสีแดงระเรื่อ

จนผมอดใจไว้ไม่อยู่อีกแล้ว ผมค่อยเอามือฉีกสองแก้มระเ
ของมันออกดู ผมได้ยินเสียงคราง

"นั่สคุณจะทำอะไรฉัน ที่คุณเอามือฉีกสองแคมแด
ของฉันนะ"

ผมไม่ตอบว่าอะไรเธอ แต่ยังคงทำหน้าที่ของผมต่อ
ไม่มีอุทธรณ์ฎีกาใดเลย แล้วผมก็ตกใจกลัว ว่ามีอะ
มันอุ่นมาจับไอ้ยักษ์ของผม และนารีก็พูดว่า.......

"คนอะหร่ายเอาเปรียบกัน ทีของเขาละก็แก้หม
ละทีของตัวละไม่แก้ออกมาบ้างเลย หน้าไม่อาย กิ้ว....."

ผมหน้าชาไม่เพราะความอายเธอ แต่ว่าอายเธอเพราะของผมผิดกว่าเขาชาวบ้าน ผมจึงถอดกางเกงแพรตัวเก่งเห็นไอ้เจ้ายักษ์ปักหลั่นของเขา ตั้งเป็นเสากระโดงตรงเผง อย่างไม่เกรงขามต่อใคร นารีเบิกตาลุกโพลงแถมยังอ้าปากค้าง.....

คุณพระช่วย........"

"ทำไม.......มัน...........มันใหญ่ออกอย่างนั้น"

"ฉัน..........ฉันกลัวอย่างโดนผีหลอกกลางวันอย่างนั้นแหละ"

ผมให้เธอจับและเอามือลุดขึ้นลุดลง เพราะทำให้มัน
แข็งตัวและดูเก่งกล้าน่าเกรงขาม เธอก็ไม่ขัดข้องและ
เริ่มปฏิบัติตามอย่างเองอย่างรู้ใจผม เพราะดูการกระทำขอ
ผมซึ่งหน้าตาของเธอบิดไปบิดมา อย่างเห็นได้ชัดผมแหกกลีบ
เนินเต่าของเธอ แล้วก้มหน้าลงไปเอาลิ้นเลียเสียงเธอ
ต้องบิดตัวร้อง "เอี๊ยด.....เอี๊ยด....."

แต่ผมก็ยังใช้ลิ้นเป็นเครื่องมือ กระทำอย่างที่ใจปรารถนา
อย่างจงใจ ถึงแม้ว่าเธอจะขอร้องสักเท่าไหร่ก็ตาม ผมก็ยังทำ

มหน้าที่ในรูสวาทของเธออย่างไม่ลดละ

"นัสจ๊ะ" เธอพูดพร้อมด้วยเสียงของเธอแทบจะฟังไม่ได้ศัพ

"ทำไมเล่าจ๊ะ......นารี"

"เมื่อไหร่คุณจะเอมไอ้นั่น........"

"ไอ้นั่นไงเล่าจ๊ะ........"

"ผมแกล้งเอานิ้วแหย่ลงไปที่ปากเต่าของเธอ"

"แต่นิ้วก็ดีเหมือนกัน..........แต่ว่ามันเจ็บ"

เธอร้องบอกกับผมอย่างเว้าวอน

"งั้นจะให้ผมทำอย่างไรอีก" ผมทำแกล้งเซ่อไม่รู้เรื่องว่าอะไรเป็นอะไร

"ก็ไอ้นี่น่ะ เธอเขย่ามัน"

ไอ้นี่ของแท้มันจะได้ไม่เจ็บ และนารีอยากจะลองว่ามันจะเจ็บ ทั้งๆ ที่มันใหญ่ออกอย่างนั้นมันจะคับขนาดไหน นารีอยากจะลอง ว่ามันจะดีกว่าเอานิ้วไปแหย่ๆ ถ้ามันพลาดไปถูกเล็บเข้า มันคงจะเจ็บแสบน่าดูชมเลย

"นัสข๋า.......นารีอยากจะลองจริงๆ ค่ะ"

นัสเป็นฝ่ายไม่พูดต่อลองอะไรเลย เขานั่งลงระหว่างขานารีแล้วงัดเอาไอ้อาวุธร้ายประจำตัวของเขาขึ้นมา และทำท่าจะใส่ลงไปในช่องปากเต่าทองของเธอ ที่กำลังอ้าปากคอยเหยื่อ เขาเอาไอ้ช่อนของเขาเข้าไป เธอก็ต้องร้องและผลักอกผม และบอกว่าเธอเจ็บ

"โอ๊ย.....นารีเจ็บจริงค่ะ"

"นัส.....เอามันออกเถอะค่ะนัสข๋า มันเจ็บค่ะ.....เจ็บ"

"ทนอีกนิดเดียวนะจ๊ะ.....นารี"

"พอมันเข้าไปหมดเลยมันจะไม่เจ็บเลยเชื่อผมเถอะนะ.....นารี"

"เธอกัดฟันจนเห็นกรามโปน พร้อมกับพยักหน้า"

"พอผมดันปลาช่อนยักษ์เข้าไป จนสุดตัว "เธอก็ถามผมว่ามันเข้าไปหมดแล้วหรือ? ผมคุกเข่าลงและก็ชักขึ้นชักลงอย่างกี่ล่อปลาฉะนั้น เป็นอย่างไรบ้างจ๊ะ.......นารี

"ตอนนี้ไม่เจ็บอีกแล้วเหรอ เห็นเธอหยุดร้องไห้ไป"

"ไม่เจ็บอีกแล้วละ...... คุณนัส"

"งั้นกดกระแทกแรง ๆ นะ มันอร่อยดี"

"ค่ะ"

ผมเอายักษ์ถอยเข้ามาและกระแทกแรงจนเตียงโยก เสียงดังออดแอด......ออดแอด ผสมกับเสียงร้องชีดของนารี

ฟังดูมันยั่วสวาทของผมดี ทำให้ผมมีแรงกระแทกมันเข้าไป สุดท้ายผมบอกกับนารีว่า......

"ผมจะออกแล้วนารี"

"นารีก็จะออกอยู่เหมือนกัน"

"เร็ว ๆ เข้าหน่อย......นัสซ่า......ซี๊ด....."

"นัสกำลังจะปล่อยน้ำรักออกมาเหมือนกัน ยกก้นหน่อยชิครับนารี"

อย่างนั้นซิ.....เราจะได้มีความสุขร่วมกัน ผมลุกขึ้นขย่มอีกสองสามทีแล้วผมก็พับลงกอดนารีไว้แน่น ส่วนนารีก็กอดผมแน่นเช่นกัน วันนั้นเรามีความสุขร่วมกันสามครั้ง ต่างระโหยโรยแรงด้วยกันทั้งคู่

■

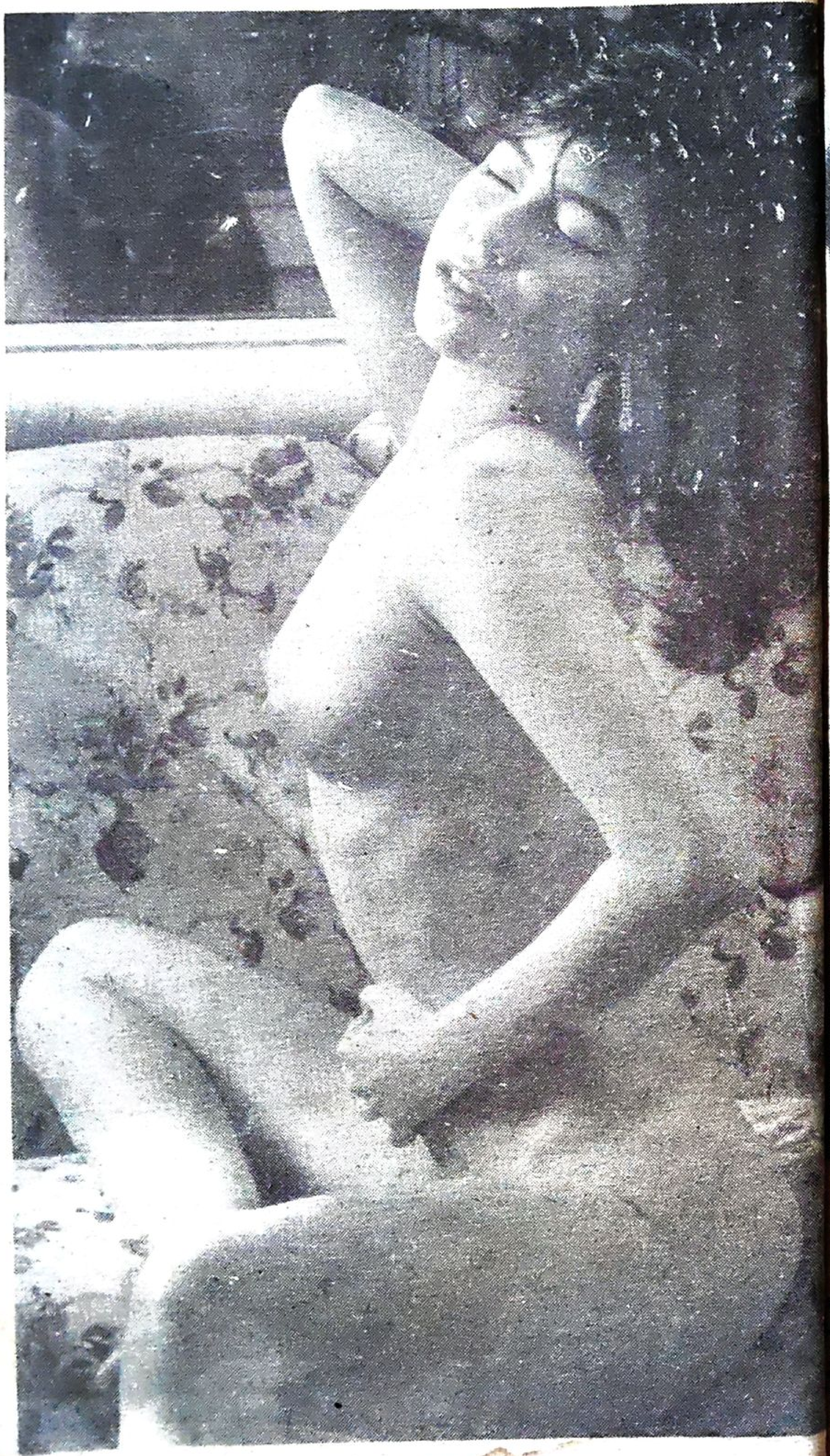

ตอนเย็นวันรุ่งของวันหนึ่ง หลังจากเราได้ตีตราประทับใจ ในรสสวาทของกันและกันแล้ว นารีก็เอาอกเอาใจผมอย่างเห็นได้ชัดแจ้ง เป็นต้นว่าจัดอาหารพิเศษไว้คอยท่าต้อนรับ เมื่อผมกินข้าวในครัว และคอยเอาอกเอาใจผมอยู่ตลอดระหว่างกินข้าว เช่นหาน้ำเย็นมาคอยวางอยู่ใกล้กับผมที่เวลากินของเผ็ด ๆ

ตอนหนึ่งที่นารีเอยพูดขึ้นว่า.....

"วันนี้คุณนายจ้างครูคณิตศาสตร์มาสอนหลานสาวของท่าน"

"ทำไมท่านไม่ให้ไปเรียนที่โรงเรียนล่ะ" ผมพูด

นารีเธอตอบผมว่า......

"ไปโรงเรียนท่านเป็นห่วง สู้เอามาสอนมากวดวิชาที่บ้านดีกว่า ดูจะได้น้ำได้เนื้อเข้าท่าดีกว่าให้ไปเรียนที่โรงเรียนเป็นไหน ๆ "

"ครูผู้หญิงหรือครูผู้ชาย ผมพูดเพราะความอยากจะ
เรื่องของเจ้านายเอาไว้บ้าง เผื่อใครถามอะไรจะได้มีความ
กว้าง คุยบอกกับเขาได้ นารีก็ตอบกับผมว่า......

"ผู้ชาย...หล่อเสียด้วย อายุก็ยังไม่เท่าไหร่ ว่ากันว่าเ
เป็นอาจารย์สอนในจุฬามาแล้วเหมือนกัน"

"ผมเผลอตัวพูดออกไปยังงั้นประเดี๋ยวสูตรคุณตัวเล็ก
ก็ได้ออกมาชมโลกกับเขาบ้าง" นารีก็ถามอย่างสงสัย พลา
ถามผมว่าลูกสูตรคุณเป็นอย่างไร? ผมก็บอกเธอไปอย่างต
ไปตรงมาว่า ไหนๆ ก็ไหนๆ ก็ได้พูดไปแล้วว่า.......

"ก็เสร็จอย่างที่นารีเสร็จกับผมเมื่อคืนนี้นะซี" นารีเ
แกล้งหยิกผมที่ผมพูดทะลึ่ง เธอหน้าแดงก่ำ ยกมือขึ้น
ท่าจะตีผม ก็ยั้งมือไว้ พลางพ้อกับผมว่า.....

"คุณนัสเนี่ย ไม่รู้พูดอะไร มีอย่างที่ไหนกินในที่
แต่มาไขในที่แจ้ง คุณนิทราเธอเป็นเด็กดี แล้วมาสอน
อยู่กับบ้าน ใครเขาจะปล่อยให้เป็นอย่างนั้นไปได้....."

ผมมีความคิดเห็นของผมว่า......

"เรื่องความรักอย่างนี้ มันไม่เข้าใครออกใคร เมื่อใ
ลองดูแล้ว นารีเอ๋ย...... "คุณนารีแย้งขึ้นมาทันทีทันใดว่า

"มันเหมือนนัสกับนารีซิ ต่างก็มีอิสระของและกัน จะ
อะไรที่มันพิเรนทร์อย่างไรก็ได้ ไม่ต้องกลัวเกรงใคร"

ผมหัวเราะอย่างพึงพอใจในคำพูดของหล่อน และก็
ขึ้นว่า...

"คุณนิทรานายเพิ่งรุ่นเป็นสาว จิตใจก็มีอิสระเหมือน

หัวใจของเธอไม่ได้สร้างด้วย เหล็กไหลไม่มีความรู้สึกนึกคิดยิ่งกว่าพวกเราก็ได้ คุณนายท่านเลี้ยงหลานของท่านได้ก็ฉพาะแต่ตัวเท่านั้น แต่หัวใจของคุณหนูนิทราท่านไม่สามารถจะเลี้ยงได้ คนเรานะอยู่ใกล้ชิดกันทุก ๆ วันมีหรือหัวใจซึ่งก็ทำด้วยก้อนเนื้อเหมือนกัน จะไม่ตรงกันเข้าสักวันหนึ่ง......ดูอย่างผมกับนารีเพียงเดือนเดียวเท่านั้น หัวใจทั้งสองของเราอย่างตรงเป๊ะเข้าเลย สัมหากับหัวใจน้อย ๆ ของคุณหนูจะทนได้" คราวนี้นารีหยิกผมอีกที่ต้นแขน ดังหนับแล้วว่า......

"คุณนะน้ำมันเบ็นซินยังด้อยกว่า......"

ผมต่อเข้าให้ว่า......

"นารีก็เป็นไฟเหมือนกัน เข้าใกล้มันเป็นต้องลุกหมอดไ
ไม่มีเหลือหลออะไรไว้ให้เลยใช่ไหม่ล่ะจ๊ะ"

นารีค้อนผมเสียหลายวง และทำหน้าแดงอย่างผลตำลึ
ด้วยความกระดากอาย ผมกระซิบถาม

"แล้วคืนนี้ว่าอย่างไรเล่า........"

"แหม.....เพิ่งกินข้าวอิ่ม ๆ ทำอย่างจะหิวกระหายมาากทางไหนเชียว เดียวไม่ ไม่อยากให้ลองนะเนี่ย"

"โธ่..."

"นารีก็....ผมไม่ได้หมายถึงเดี๋ยวนี้หรอกจ๊ะ คือว่าตอ
กลางคืนตะหาก"

"ก็รอไว้ให้มันถึงเวลาเสียก่อนซิจ๊ะ.....ที่รักทำเป็
ไอ้ใจร้อนไปได้นะ"

"ทำไมจะให้รอเป็นเวลาเวล่ำล่ะ"

"เรามันเป็นคนใช้เขา อาศัยใบบุญข้าวสุกของเขา......
มันต้องมีเวล่ำเวลาบ้างซินะ ไม่ใช่นึกอยากจะทำอะไรก็ทำ

ตามใจตัว เดี๋ยวเวลาที่ท่านเรียก ก็หมดสนุกกันเท่านั้นเอง เดี๋ยวจะพานอารมณ์ค้างไปเปล่าๆ ให้ถึงเวลาของเราเสียก่อน........

"อดข้าวหรอกนะเจ้าชีวาวาย ไม่ตายเพราะอดเสน่หา" ไว้ตกคืนนี้เสียก่อนนะคนดี๋คนดีของนารี......อย่าดื้อนะ"

"ทำไมนารีชอบพูดมีปัญหา ...." นารีแกล้งทำเป็นหน้าเบ้

"เอ๊ะ.....นัสเนี่ยอะไรไม่รู้ฟัง นารีเป็นผู้หญิงนะนัส
จะให้นารีพูดหมดเปลือกไปได้อย่างไรกัน เดี๋ยวใครมาแอบ
ได้ยินนารีอายเขาไม่ใช่เหรอ"

"ก็ทีอะไร ๆ หมดเปลือกล้อนจ้อนยังทำได้"

"นั่นมันอยู่ในห้องลับตาคนนี่"

"ก็แล้วที่นี่เขาไม่ใช่เรียกว่าห้องหรือจ๊ะ......นา
นารีกลับเถียงผมคอเป็นเอ็นว่า

"มันคนละห้องหรอกจ๊ะ......ที่รัก"

"ห้องไหนก็เหมือนกันทั้งนั้นแหละน่า"ผมเถียงบ้าง

"แน้......นี่นัสจะมานั่นในห้องนี้ไม่ได้นะ เอ....นัสนี่
ชักจะเขี้ยวใหญ่แล้ว"ถึงแม้ว่าเธอจะตำหนิติเตียนผม แต่สีหน้า
ของเธอก็ยิ้มแย้มแจ่มใส อย่างเห็นได้ชัดว่าเธอก็ต้องการ
เหมือนกัน ก็เอากันมันด้วยกันทั้งคู่ ผมร้องออกไปว่า.....

"โธ่......แหม........นารี ทำยังกับว่าผมนั้นไม่เลือกที่
ไม่เลือกทางอย่างนั้นแหละ"

นารีถอนหายใจอย่างเบาๆ แทบว่าจะขาดใจ แต่เธอก็
ยังอุตส่าห์โปรยยิ้มมาให้กับผม

"นารี.......นะรู้ใจคุณพนัสดี"

"นารีรู้ได้อย่างไรก็มันหัวใจของนัสนะ"

"ก็นารีรู้ว่าหัวใจของนัสคิดอย่างไงกับนารีน่ะซิ"

"เอ๊า....คนรู้ดีว่านัสคิดอย่างไรกับนารี"

"ก็คิดถึงเวลานอนแล้วนะซี" ผมก็เลยมาถึงบางอ้อเข้า
อีตอนนี้เอง

"ถูกตรงเป๋งเลย" นารีขัดเอาไว้

"ไม่ได้หรอกหรอกนัสจ๊ะ....พระคุณท่านเรียกใช้ นี่ก็เพิ่งจะทุ่มกว่าเท่านั้นเองแหละ" ผมก็เป็นคนเห็นแกได้ว่า......

"เรียกใช้ก็ไปหาท่านเท่านั้น มันก็สิ้นเรื่องกันไป" นารีร้องมาเบาๆแต่หนักแน่นและจริงจัง

"ต๊าย....นัสจะให้นารีตีสีหน้าอย่างไรเวลาไปหาท่าน"

"มันไม่ได้รู้ที่หน้าอย่างไรนี่นะ"

"ผู้หญิงด้วยกันเขาดูหน้ากันออกย่ะ"

"รู้ก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร มันไม่ได้เกี่ยวอะไรกับคุณท่านสักหน่อย" นารีลากเสียงยาวยืด

"มันจะไม่ดีกะนารี.......มีอย่างหรือนัสเข้ามาอยู่ได้เพียงเดือนเดียวเท่านั้นเอง เราก็มีอะไรกันไม่ดีเสียแล้ว" ผมก็ว่าตามที่ผมอยากจะได้..............

"นัสคิดว่านารีคิดมากไปเองตะหาก"

คิดมากนั้นดีกว่าคิดน้อย ยังไง ๆ ก็ป้องกันเอาไว้ดีกว่า อยู่สบายกินสบายเรื่องอะไรจะแส่ไปหาความไปหาความเดือดร้อนมาใส่ ให้หนักสมองไปเปล่า ๆ นารีคิดว่ามันไม่ดีนะนัส"

"งั้นเรามาพูดเรื่องคุณนิทรากันดีกว่า" ผมพูดตัดบทเพื่อให้เรื่องจบไป

"เรื่องอะไรพาดพิงถึงเล่า........นัส"

"ผมกลัวชินารี ยังไง ๆ ละก็ เราเป็นข้าของท่าน ที่

มีอยู่ทุกวันนี้ก็เพราะพวกท่าน เราจะต้องช่วยหาทางให้เรื่องร้ายที่จะเกิดกันท่านเอาไว้ก่อน เรียกว่าตัดไฟเอาไว้แต่หัวลมว่าอย่างงั้นเถอะ..........นารี" นารีก็ว่าของนารีอย่างนี้จะดีไหมนัส

"อย่ายุ่งกับเรื่องของท่านดีกว่า ดีไม่ดีคุณนายท่านรู้เข้าจะเดือดร้อน" ผมเถียงนารีว่า.........

"จะเดื ร้อนได้อย่างไรกัน"

"อ้าว......นารีว่าดีไม่ดี.........ท่านเกิดไม่ชอบใจเราขึ้น มาจะว่าอย่างไร มิต้องเดินออกหางานกันเป็นแถว ๆ ก็ เดี๋ยวนี้งานมันหาง่ายเสียเมื่อไร มันเป็นเรื่องความพอ ใจของท่านทั้งสอง อีกอย่างหนึ่งครูที่สอนเขาได้ดีกรีมาจาก นอก เขาอาจจะมีลับลมคมในอะไรกันเราจะไปรู้ขึ้นไป สะเออะ.........เราเอาเรื่องเอาราวเขาเข้าจริง ๆ เรานั่น แหละจะเป็นฝ่ายเดือดร้อน"

"ฉะนั้นคิดว่าเราจะไปยุ่งเรื่องของท่านดีกว่า"

ผมเพิ่งนึกออกเหมือนกันละว่าผมชักจะยุ่งเรื่องของเจ้า นายเกินไป อยู่ดีไม่ว่าดีจะแกว่งตีนไปหาเสี้ยน มากเกินไปเสีย แล้วเหมือนกัน ไอ้ตัวของผมเองก็แต่ไหนแต่ไรมาแล้วหาเรื่อง ใส่ตัวเอง ไอ้เรื่องไม่เป็นเรื่องอย่างนี้เหมือนกัน นึกได้เช่นนี้ แล้วก็เลยเลิกคิดถึงเรื่องของท่านดีกว่า เพราะอ้ายเราเป็นบ่าว หรือจะคอยเง้อเอาเรื่องยองเจ้านายมาเป็นธุระของตนเอง โดยฉะเพาะเพราะไอ้เรื่องพรรค์อย่างนี้ด้วยแล้ว ใครก็ไม่รู้ใจ ใครว่าเป็นอย่างไรผมกะนารีนั่งคุยอะไรกระหนุงกระหนิง เสียยังดีกว่า เวลาผ่านไปทุ่มเศษ ๆ เห็นจะได้ผมก็ขยิบตาเป็น การชวนนารี เพราะตอนนั้นหน้าต่างประตูบ้ายคุณท่านปิด เรียบร้อยแล้ว เหลือเพียงไฟในห้องนั่งเล่นของท่านยังเปิดอยู่ เป็นการรู้ว่าท่านไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว

"หยิบตาอีกแล้ว.........." นารีพูด ผมทำยิ้มแหย่ๆเพราะ นารีรู้ทันผม

"แล้วนารีจะให้ผมอย่างไรดี ไหนช่วยแนะนำ"

"ก็ไม่รู้หรือ........."นารีพูดอย่างกระดากเหมือนกัน

"งั้นผมไปที่ห้องนะ" นารียื่นหน้าเข้ามาพร้อมกับพูดว่า.

"ย่ะ"

ผมก็ตัดสินใจลุกมาที่ห้องนั้น มานอนกระวนกระวายอย่างไม่เป็นสุข จนล่วงไปสามทุ่มเศษ นารีจึงได้เดินด้อยๆ ลัดเลาะมาในความมืด เมื่อนารีเข้ามาในห้องแล้ว ก็จัดการ

ปิดประตูลงกลอนเป็นที่เรียบร้อย โดยที่ผมไม่ต้องจัดการให้
เหมือนก่อน ๆ ที่ผ่านมา

"ผมรอนารีเหมือนคอยตั้งเดือน" ผมต่อว่าเธอ
นารีกลับดุผมว่าจะเอาแต่ได้ท่าเดียว "เอ๊ะ.......คุณนี่
ใจร้อนจริงๆ ....รู้แล้วว่าจะออกมาจากห้องแต่ละที
มันต้องระมัดระวัง เออนี่มันใหม่อยู่นี่ ใครเขารู้จะตำหนินารีได้
นี่ถ้าคุณนายรู้เข้าจะหาว่านารีนั้นไวไฟเหมือนกัน"

"แล้วก็นารีไวไฟจริงหรือเปล่าล่ะ"

"ก็คุณนั้นมากวนสวาทนารีทำไมล่ะ"

"ก็นารีอยากเกิดมาสวยทำไมล่ะ" ผู้ชายก็ต้องรักต้อง

งเป็นธรรมดา"

"เดี๋ยวนัสก็เบื่อนารีหรอก ใครจะไปเชื่อได้ว่าน้ำใจชาย มันไม่แน่ไม่นอนอย่างน้ำกลิ้งบนใบบอน นั่นแหละหัวของชาย" ผมแก้ตัวกับนารีว่า.......

"อย่างนารีไม่ผู้ชายหน้าโง่เบื่อหรอก"

"ของอีแบบนี้ก็พูดกันแต่ปากจริงจังเข้าสักวัน นารีจะงน้ำตาเช็ดหัวเข่า"

"จะให้ผมสาบานสักเจ็ดวัดเจ็ดวาก็ยังไวนะ ไ
ลองดูว่าผมจะกล้าตามที่ผมพูดไหม?

หล่อนลอยหน้าเข้ามาหา

"ไม่ต้องหรอกย่ะพ่อคนดี เดี๋ยวเวลาฝนตกจ
ที่ไหนมันก็ไม่พ้น"

ผมเลยรั้งเอาตัวของนารีเข้ามากอดไว้แนบอก แล้
จูบไปทั่วเรือนร่างของเธอนารีก็ใช่เล่นเสียเมื่อไหร่สบั

อาริมฝีปากเคลียอยู่ที่ปลายจมูกของผม แล้วก็ปะกบริมปากอย่างเร่าร้อน

"ผมรักนารีมากที่สุดในโลกนี้เลย" ผมพูดเหมือนเด็กนุ่มที่เพิ่งริจะมีรัก นารีตอนนี้เธอไม่ยอมพูดอะไรออกมา มื่อถอนริมฝีปากออกจากริมฝีปาก สักครู่หนึ่งก็กลับประกบอยทับอีก คราวนี้นารีทำเหมือนกับดื่มน้ำหวานออกจากแก้ว

มือไม้ของผมนั่นเล่า เมื่อได้รับรสชาดแห่งรอยสวาทของนารี
หยิบยื่นให้ หัวใจของผมก็มีเชื้อของกลิ่นคาวราคะอยู่แล้ว
พอมีคนมาเป่าไฟก็ลุกชั้นโชติช่วงทันที มือของผมก็ไร้เคลียไป
ตามโนนเนื้อที่ขาวผ่องของนารีบ้าง นารีถอนหายใจครั้งแล้ว
ครั้งเล่า.....นั่นแสดงว่าหัวใจของเธอกำลังเร่าร้อนอย่าง
สุดขีด เพราะมือของนารีก็อยู่ไม่สุขเลย ผมก็เอามือชอนไปหัว

แล้วก็ขึ้นเอาไอ้นั่นยัดใส่ที่รูสวาทของเธอ ซึ่งเอามือไปคลำๆ ดูมันลื่นอย่างกับใครทุบไข่มาที่โคกสวาทของเธอ ผมเลยสวมวิญญาณของจ๊อกกี้ฝีมือดี ขึ้นไปควบเธอ และก็ดูดสองชูช่อของเธออย่างมัน เสียงนารีบิดตัวร้อง......

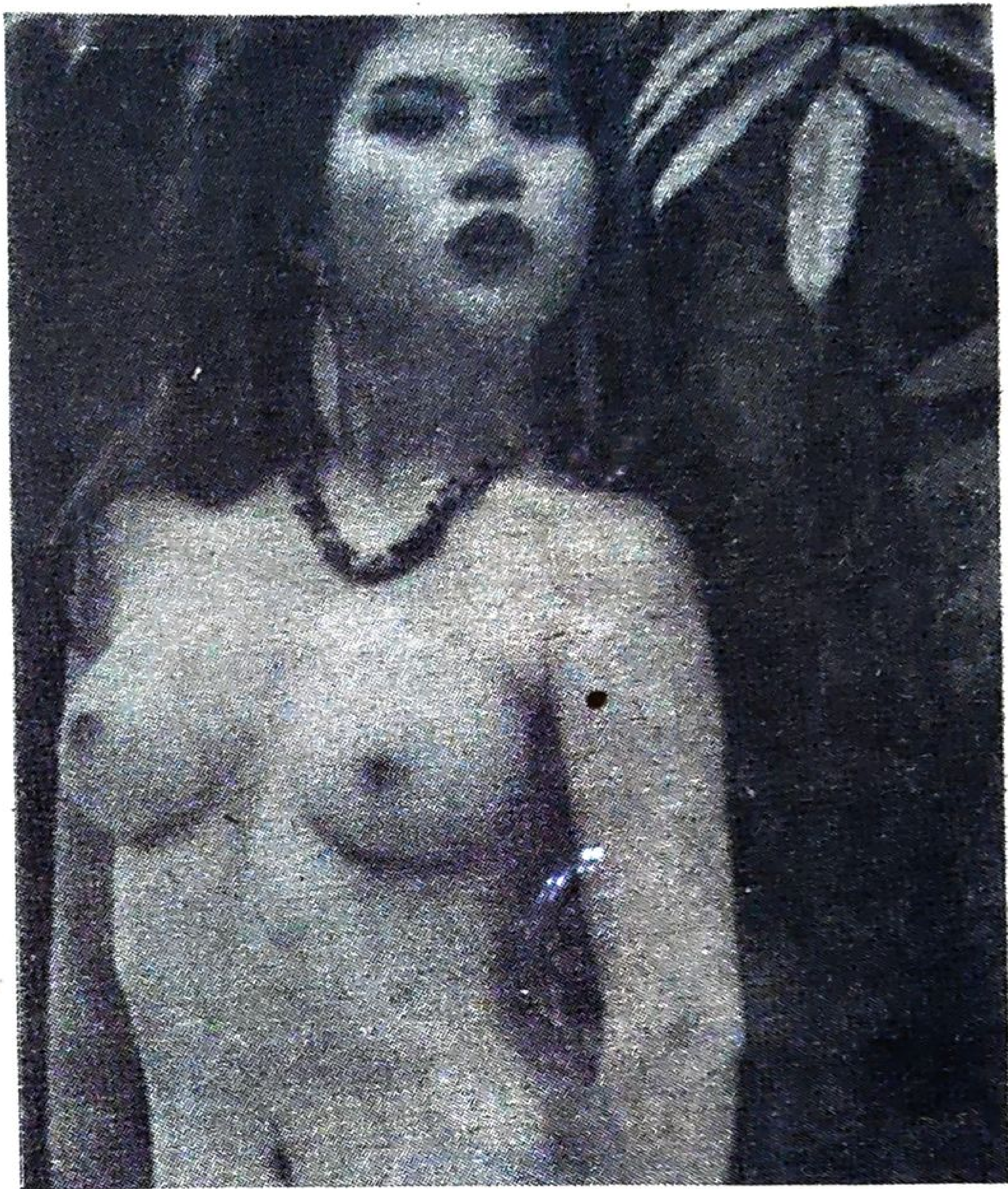
"อุ๊ยย์ย์..........พอแล้วค่ะนัส"

ผมก็ไม่ฟังเสียงของนารีว่าจะพูดอย่างไร ถึงตอนดี นารีก็กระเด้งก้นรับได้จังหวะกับการกระทำของผมอย่างเราได้นัดแนะกันมา เป็นอยู่อย่างนี้ชั่วประเดี๋ยว ผมก็ซอยจนถี่ยิบ จนไม่ฟังเสียง นารีว่าจะพูดอย่างไร เธอจะร้องโหยหวนอย่างไร ผมไม่ฟังเสียงว่ามันรู้สึกมันอย่างบอกไม่ถูก ถ้าไม่ลองก็จะไม่รู้ว่ามันหวานมันแค่ไหน ไม่ช้านารีก็ระทวยอยู่ในอ้อมอกของผม.....

"นารีจะขาดใจแล้วนัสขา........นารีบอกกับผมด้วยเสียงอ่อนเครือ พวงแก้มของเธอแดงปลั่ง เหมือนละเลงไปด้วยชาด นัยน์ตาของนารีก็ปรือเยิ้มเหมือนยาหยอดหยอดตาลงไปกระนั้น เมื่อนารีตกอยู่ในสภาพเช่นนั้น....... ผมก็มิรอช้า จัดการอุ้มตัวของนารีลงไปในที่นอนที่ค่อนข้างแข็งไปสักหน่อยหนึ่ง พอร่างของนารีที่อ่วนปวกเปียกตกถึงพื้นที่นอนนารีก็ผวากอดผมไว้แน่น ไม่ยอมขยับเขยื้อนไปไหน แล้วนารีก็ผงกหน้าขึ้นมาจูบผมอย่างคลั่งไคล้ไหลหลง เกินกว่าที่ผมจะทานทนต่อไปได้อีกแล้ว ผมก็เสือกเรือน้อย คล้อยลงสาคร นารีกระซิบแผ่วเบาและเครือว่า.......

"จะเคลือนคล้อยเรือน้อยออกจากฝั่ง อย่าได้เกรงใจนารีเลย ถึงคลื่นจะโหมลมพัดกระหน่ำ เรือลำนี้หาเป็นไรไม่.."

ผมแหงนหน้ารับกดและจูบลงไปบนริมฝีปาก ของเธออย่างหนักหน่วงอีกครั้งหนึ่งอีก ครั้งหนึ่งเรือที่ค่อยเคลื่อนลำออกไปเต้งเท้งเท้งน๊อต และในที่สุดก็วิ่งฉาดฉิวโต้ทั้งคลื่น.....

วับทั้งลมเรือน้อยมิได้ลอยอยู่กับที่ เบี่ยงไปทางโน้นนิด เบนมาทางนี้หน่อย กระฉอกฉอนไปตามคลื่นซัดไปมา แต่ชั้นเชิงนายท้ายอย่างผมนั้น ต่อให้ร้อยทั้งร้อยเรื่องจะอัปปางลงกลางสายน้ำที่ใสเห็นจะยาก ผมคอยกระชับซ้ายกระชับ ขวางัด ตรงข้างนี้แล้วก็คัดตรงข้างโน้น พอให้หลบคลื่นอยู่ได้ แม้กระเซ็นคลื่นจะซัดเข้ามาเปียกเปื้อนผมก็มิได้กังขา คงเร่งพายเร่งจ้ำเกือบครึ่งชั่วโมงเรือก็มาถึงฝั่ง....ทั้งนารีและผมต่างก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก......แต่โลงไปมิได้นาน นารีก็กระซิบบอกผมว่า....

"ถอยเรือกลับเถอะนัส......อย่าจอดนานนักเลย"

ผมแกล้งบ่นเสียงอู้อี้ว่า......

"อะไรนะนารี เรือเพิ่งจะจอดเทียบท่าได้ไม่นาน" นารีก็คะยั้นคะยอให้ออกเรือใหม่อีก

"เถอะน่า อะไรพายเรือแค่นี้เหนื่อยเสียแล้วหรือนี่"

พอผมฟังเท่านั้น ใจมันก็เหิมเกริม กระไรเราเป็นเป็นคนที่นั่งเรือจะมาเหนื่อยกับเรือที่โต้คลื่นซัด และลมโหมผมไม่ชักช้าผลักหัวเรือออกจากท่า กระชับพายทะมัดทะแมงแล้วทั้งจ้วงทั้งจ้ำ.....แต่ขากลับนี่ ให้ตายเถอะครับ ทำไมมันช่างอืดอาดเหลือเกินกว่าจะเข้าถึงฝั่งได้ เหมือนกับว่าระยะไปกลับระยะมานั้นมันห่างต่างกัน แต่คลื่นและลมโหมแรงกว่าขาไปมากนัก ก็มือชั้นนี้แล้วมีหรือจะยอมให้อัปปางง่าย ๆ เสียงนารีร้องอยู่ในลำคอ เพราะว่ากลัวเรือจะคว่ำ

เสียก่อนที่จะถึงท่าเทียบจอดเรือ แต่ผมก็ให้ความมั่นใจว่าอย่ากลัวเลย ทำใจให้แข็งๆ เกาะกาบเรือไว้ให้แน่น ผมจะพาเรือไปโต้คลื่นให้สนุกสักครั้งหนึ่ง นารีก็พยักหน้ารับ ผมได้ใจก็พาเรือไปรับคลื่น......มิได้เกรงกลัวว่าจะเหน็ดเหนื่อย ประมาณยี่สิบนาทีผ่านไป สามสิบกว่านาทีผ่านไปแล้ว แล้วก็สามสิบห้าและห้าสิบนาที นารีถึงกับชมเปาะว่า ผมช่างเป็นนายท้ายที่สามารถอะไรเช่นนั้น.....จนกระทั่งห้าสิบห้านาที ผมจึงได้ลัดเลาะเข้าฝั่งได้สำเร็จ นารีก็ถอนหายใจอย่างเบาใจและโล่งอกว่า.....

"นัสนี่ยอดเลยจริงๆ นี่ นารีไม่เคยคิดเลยว่านัสจะเก่งกล้าสามารถ จะชำนาญเรือเช่นนี้ นัสกับนารีเห็นจะรักกัน

จนตายไปข้างหนึ่ง ผมก็ชมนารีบ้างว่า......

"นารีก็เหมือนกัน คอยรับจังหวะของคลื่นที่โหมกระหน่ำ จนเรือแทบจะอัปปางลงไป ถ้าเป็นคนอื่นเรือก็ล่มแน่ นารีอายผมเสียจนหน้าแดง และท้าผมว่า......

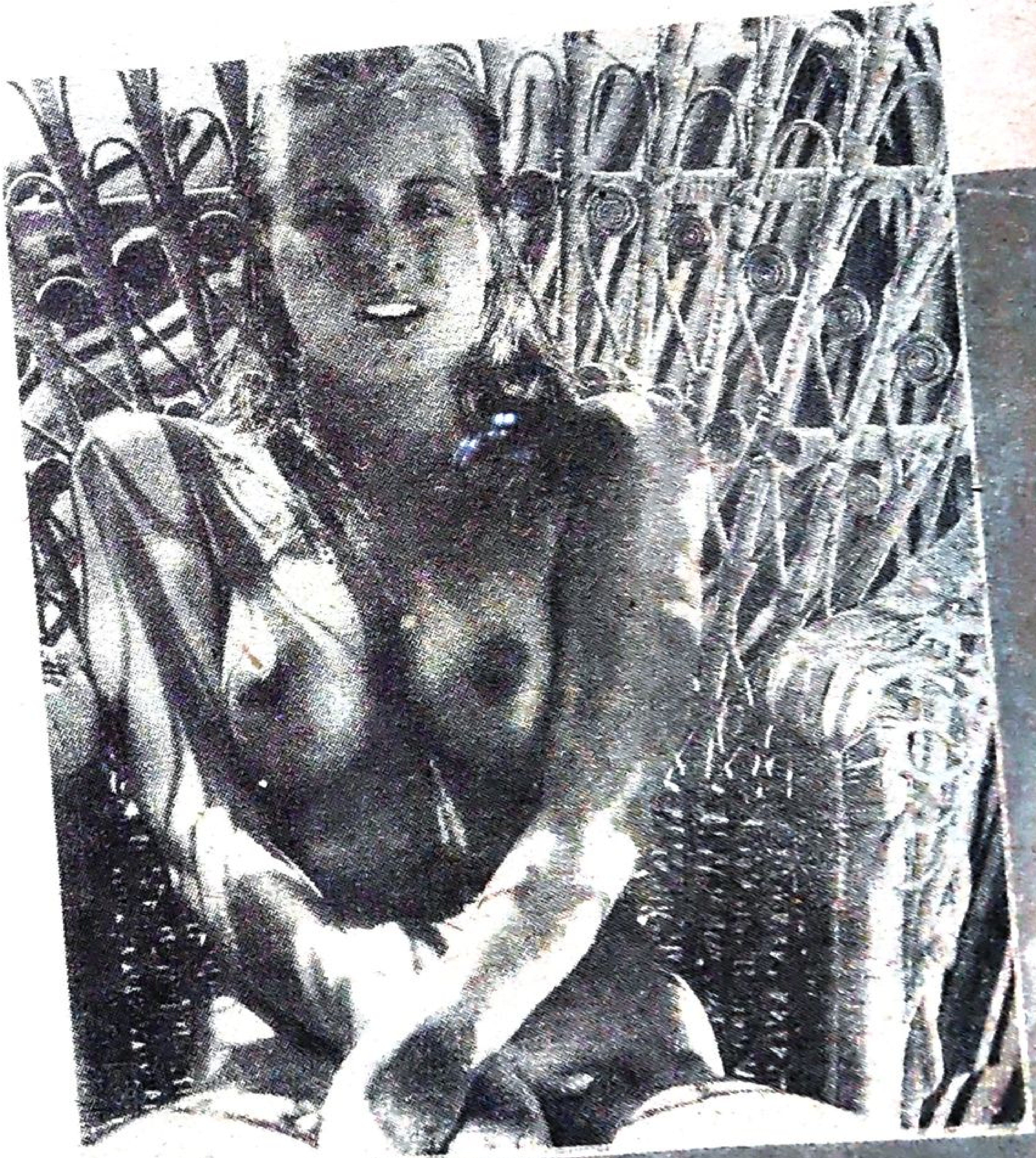
"อยากจะดูฝีมือให้ประจักษ์อีกสักครั้งหนึ่ง ดูทีหรือว่านัสจะพาเรือไปได้ไกลสักแค่ไหน

"งั้นก็ได้ ให้ผมพักเพลียเสียหน่อย" นารีเธอพูดว่าอย่าให้นานนัก นี่ก็เข้าไปตั้งห้าทุ่มแล้ว

"ผมกะว่าวันนี้จะเล่นเรือให้ถึงหกทุ่มที"

นารีก็ติงผม ว่า.......

"โอ้ จะดึกมาเกินไป ไม่ได้หรอก ประเดี๋ยวพรุ่งนี้นัส ขับรถหลับไปชนเขาเข้า"

ผมก็เลยขยายให้นารีฟังว่า..........ผมเป็นคนอดนอนเก่งชะมัดยาด กว่าจะหลับลงได้ก็ตกประมาณตีหนึ่ง ตีสองทุกคืน กำลังวังชาไม่เห็นจะลดน้อยถอยลงไป งั้นเธอทำไมนั่งตั้งตีหนึ่งตีสองเธอนั่งทำอะไรอยู่ล่ะ ขอโทษเถอะนะอย่าว่าผมทะลึ่ง

"ผมนั่งชักว่าวเล่น"

นารีหัวเราะกิ๊ก ก็นัสทำอุตริไม่เข้าเรื่อง ก็ไม่รู้จะทำอย่างไรนี่ ผมรับเสียงอ่อยว่า.......

"นั่นซีนารี......ถ้าเธอไม่ให้ฉันต้องทำเองจนวันตาย"

"แล้วนี่นารีเป็นของจริงล่ะ" ผมก้มลงจูบพวงแก้มของนารี แล้วก็พูดเสียงหนัก ๆ

"สบายมากเลยนะนารี"

นารีหัวเราะชอบใจ แล้วก็เร่งให้ผมออกเรือเร็วๆ ผมมิได้คัดค้านนารีเลย เมื่อนารีเร่ง ผมก็จัดแจงหันเหหัวเรือออกจากท่า เราทั้งสองโต้คลื่นอยู่กลางน้ำ อย่างสนุกสนานจนกระทั่งเที่ยงคืนแล้ว ผมจึงได้พาเรือเข้าฝั่ง เป็นการเร่งเรือมาราธอนที่สุดเท่าที่ผมเคยแล่นมาแล้ว

เหตุการณ์ในบ้านคุณนายผ่านไป จนเวลาล่วงเข้าส
เดือนเต็ม ความรักระหว่างผมกับนารีดำเนินไปอย่างราบ
และสนุกสนานเป็นที่ยิ่ง....เรื่องอาหารการกินอิ่มหมีพี
โดยมิต้องเดือดร้อนใจอะไรเลย เพราะเจ้านายทั้งสองก็
และไว้ใจผมอย่างยิ่ง อาจจะเรียกได้ว่ารักผมเหมือน

ลูกเหมือนหลานของท่านก็ว่าได้และเรื่องผมกับนารี ก็ดูเหมือนว่าท่านทั้งสองก็รู้ระแคะระคายอยู่เหมือนกัน เพียงท่านเห็นว่าเป็นเรื่องระหว่างผมกับนารี นารีเคยบอกกับผมว่าคุณนายมาเรียบเคียงอยู่สี่ห้าหน ผมเป็นอย่างไรบ้าง นารีว่าผมเป็นคนดีคนหนึ่ง คุณนายก็ถามนารีว่า.....นารีนะอ่อนกว่าผมประมาณเท่าไหร่ นารีตอบท่านไปตามตรงว่าประมาณ 4 ปี คุณนายท่านก็ว่า ความจริงอ่อนกว่ากันนิดหน่อยเท่านั้นไม่น่าเกลียดอะไรเลย นารีก็ว่า ฟังคุณนายพูดแล้วอายจนหน้าแดง แต่คุณนายท่านมิได้พูดจาว่าอย่างไรมากไปกว่านี้เลยจนกระทั่งเมื่อวานนี้เอง หลังจากกินอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว ตกประมาณเกือบ 21 นาฬิกา หลังจากเราทั้งสองช่วยกันพายช่วยกันถ่อกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว นารีก็พูดขึ้นว่า

"เมื่อเช้านี้คุณนายมาคุยด้วย"

ผมก็ถามแทรกกลางคันขึ้นว่า.......

"คุยเรื่องอะไรกัน เรื่องของผมกับนารีหรือ" ผมระแวงเรื่องนี้เสียเรื่อย นารีพูดว่า.......

"ไม่ใช่หรอกนา ท่านมาคุยเรื่องหลานสาวของท่านนะ" ผมพยักหน้าและก็ถามต่อไป

"ท่านคุยว่าอย่างไร"

"ท่านบอกว่าผิดสังเกตุ เพราะเดี๋ยวนี้หลานสาวของท่านกับคุณครูเข้าไปสอนกันในห้องหนแรก ๆ ทีเดียว

ก็มิได้ปิดประตู แต่เดี๋ยวนี้เวลาสอนมักจะปิดประตูเสมอ ท่านจะพูดอะไรออกไปมันก็ดูออก จะน่าเกลียด เดี๋ยวจะหาว่าท่านกลัวไม่เข้าเรื่อง อีกอย่างหนึ่งจะเป็นเรื่องนำเด็กไปให้เสียคน

"และก็ยังไงอีก" ผมเริ่มซักต่อไป

"ท่านว่าอะไรมันผิดสังเกตุ" ผมรีบย้อนถาม

"อะไรที่ท่านเห็นว่าผิดสังเกตุ"

"ท่านว่าเวลาสอนหนังสือ สอนไปสอนไปทำไมถึงได้เงียบเสียง"

"แล้วไงอีก" ผมเริ่มซักไซร้ไล่เรียงต่อ

"ท่านบอกว่าจะย่องเข้าไปดูก็ไม่กล้าได้แต่ฟังอยู่ห่าง ๆ" ผมบอกกับนารีทันทีว่า.......

"แบบนี้ก็เสร็จทุกราย ไม่ว่ารายไหนรายนั้น"

นารีก็พูดต่ออีกว่า......

"แบบนี้เห็นจะไม่ได้แต่งงานเสียแล้วละนะ" ผมก็พูดของผมออกไปไปตามความรู้สึกของผม

"ไม่เห็นจะแปลกอะไร อ้ายคนที่เขาไม่ได้แต่งงานกันนะเขาอยู่กันจนแก่จนเฒ่าก็มีถมถืดไป อ้ายที่แต่งออกใหญ่โตเลิกกันเสียมากต่อมาก"

นารีเอามือตบปากสรรพยอกพลางว่า......

"ฟังพูดเข้าซ่ ไม่เห็นเป็นเรื่อง เขาเป็นคนมีเกียรติยศฐานะดีไม่แพ้คุณนาย"

"แล้วจะรู้ได้อย่างไร" นารีพูดอย่างหนัก ๆ ใจว่า.....

"นั่นนะซี" ผมก็แนะนำนารีว่า.....

"ก็ทำไมไม่ถามคุณนิทราดูเล่า" นารีก็ตอบว่า "นี่แนะคุณนายไปเหมือนกัน แต่ท่านไม่กล้าถาม กลัวว่าประเดี๋ยวคุณนิทราหนีตามเขาหากรู้เข้า พ่อแม่คุณนิทราจะมาเล่นงานท่านว่าเลี้ยงเขาไม่ดี"

"ว้า....ไอ้แบบนี้ก็พังนะซี" ผมร้อง แล้วจะทำอย่างไรล่ะ

"ท่านว่าท่านจะต้องหานักสืบ" ผมร้องว่า.....

เรื่องก็ไปกันใหญ่ ประเดี๋ยวเจ้านักสืบนั่นเกิดเอาเรื่องราวไปแฉโพยข้างนอกมิเสียหน้าท่านแย่หือ" นารีก็บอกเหมือนกันว่าจะให้คนอื่นมารู้เรื่องราวจะขายหน้ากันยกใหญ่ ท่านก็ว่าเรื่องนี้จะต้องต้องหาคนที่ไว้ใจได้" ผมซักนารีต่อไปอีกว่า....

"ท่านจะให้สืบอย่างไร" นารีก็โพร่งออกมาทันทีว่า.....

"แอบดู" ผมก็ย้อนถามนารีว่า.....

"อ้าว.....เรื่องอะไรจะต้องไปจ้างนักสืบให้มันเสียสตางค์ทำไม ก็สืบเองเสียก็สิ้นเรื่องสิ้นราว แอบดูมันเสียเอง"

"นารีก็ว่าเหมือนกัน แตท่านไม่กล้า"

"อะไหร่.....แค่นี้ไม่กล้าก็แย่นะซี ของพรรค์นี้ไม่เห็นมันเป็นอะไรไป กับอีแค่เรื่องแอบดู"

"ท่านไม่กล้าแน่คุณนายเป็นคนใจอ่อน"

"มันเกี่ยวอะไรกับที่จงใจอะไรเชียวนะ"

"อ้าวท่านไปจ๊ะเอ๋เข้าล่ะ" ผมมองหน้านารีอย่างสงสัยพลางถามว่า.....

"จ๊ะเอ๋อย่างไร ผมไม่เข้าใจเลยจริงนะ"

นารีหยิกที่ต้นขาผมดังหนับทีหนึ่ง

เป็นเชิงสรรพยอกอย่างอายแล้วก็ว่า.....

"ก็เผื่อไปพบเอาเวลานั้นเข้าล่ะ" คราวนี้ผมแกล้งสงสัยถาม....

"เวลานั้นนะเวลาไหน"

"เวลาที่คุณครูผู้ชาย ขึ้นนั่งทับเรือคุณผู้หญิงนะซี ทำเป็นเซ่ออยู่ได้ ว่าแล้วนารีก็หัวเราะในลำคอ ทั้งอายและทั้งขัน"

"ก็จะได้รู้ไปนะซี จะได้จัดการกับผู้ชายเสีย ๆ "

"ท่านว่ามันเสียวหัวใจ อยากจะได้ใครไปแอบดูแทนท่าน

"ว้า.......จะดีรึ้อ"

"ดีหรือไม่ดีก็ท่านต้องการของท่านอย่างนั้นนี่"

"แล้วท่านว่าของท่านยังไง"

"คนที่จะเป็นนักสืบน่ะน่าจะเป็นพี่" ผมร้องออกมาด้วยเสียงค่อนข้างดัง

"ฮ้า...."นารียืนยันอย่างเหนียวแน่น

จริงนะนัส ท่านว่าของท่านอย่างนี้

"แล้วนารีว่าอย่างไง"

นารีก็รีบปฏิเสธท่าน" ผมเลยแย้งว่า.....

ไม่เห็นหน้าจะเป็นอะไรนี่ นารีไม่อยากดูหนังสดหรือยังไง"

"ไม่เอาล่ะไม่ตื่นเต้น" พร้อมกับทำสีหน้าแหย ๆ อย่างพิกล

"มันก็เหมือนกับนารีกับผมน่ะ"

"น่ะมันตัวของเราเองนี่"

"ของคนอื่นก็เหมือน ๆ กันนั่นแหละ"ผมพูดความจริงให้นารีฟัง

"ไม่เอาล่ะ.....มันจักะจี้หัวใจอย่างไรไม่รู้"

"แล้วท่านว่าอย่างไรต่อไป"

"ท่านก็ว่าเมื่อนารีไม่รับเป็นนักสืบให้ท่าน ท่านก็หนักใจ ไม่เห็นใครอีกแล้ว"

"มัวแต่ชักช้าไม่ทันการ ถ้าป่องขึ้นมาเมื่อไร เจ้าครูนั่น ก็เท่ากินฟรี สบายใจเชิบ"

"นารีก็เลยแนะนำท่านว่า.....

"นารีแนะนำให้ใครเป็นล่ะ"

"ก็นัสยังไงล่ะ"

คำตอบของนารีทำให้ผมอ้าปากค้าง ตรึงพรึงเพริด ไม่คิดว่านารีจะเล่นอะไรพิเรนทร์อย่างนั้น

"นารี" ผมอุทานออกมาอย่างตกอกตกใจ นารีกับ หัวเราะก๊ากและว่า.....

"ทำไมถึงต้องเป็นเรา ทำไมจะต้องทำหน้าอย่งงั้นนะ ไม่เห็นจะตกใจตรงไหนเลย" ผมร้องบอกเสียงหลงว่า....

"ตายแล้วนารีนี่ไม่ได้เรื่องเลย แล้วท่านว่าอย่างไ"

"ท่านก็เห็นด้วยนะซี นารีรับรองกับท่านว่านัสะเป็น คนดี คงไม่เอาเรื่องภายในบ้านไว้ใจได้ทุกอย่างมด" ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่

"ตาย....ตายนารีทำผมยุ่งแล้วยังไง ไปแอบดูเขาเยวก็ เกิดเรื่อง" .

"จะเกิดเรื่องได้ยังไงน่ะ"

ตกมาตอนนี้ ผมก็เล่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมาให้นารีฟังว่า ผมจะทนได้หรือ ฟังแล้วนารีหัวเราะชอบใจ

แล้วก็อ้อนวอนผม ให้ช่วยเป็นนักสืบให้แก่คุณนายที

"ตกลงน่ะ" ผมครางขึ้นมาอย่างอ่อนใจ

"โธ่...นารี..ผมจะแย่นะ" นารีพูดเป็นทีเล่นที จริงว่า...

"จะแยได้อย่างไรกัน นารียังอยู่ทั้งคน"

"ที่พูดนี่มันหมายความว่าอย่างไร ผมไม่เข้าใจจริงเลยนะ" นารีหน้าแดงด้วยความกระดากอาย แต่ก็พูดว่า......

"อ้าว.....ถ้าแอบดูเห็นว่าเขากำลังเล่นผัวเล่นเมียกันนัสเกิดความเปลี่ยวขึ้นมา อยากทำอะไรที่มันเหมือนครูเขาทำกับคุณนิทราก็แวะมาที่นารีล่ะ" ผมจูบนารีเข้าที่หน้าอก

"นารีก็เข้าใจเหลือเกิน" ผมเลยถามว่า.....

"เอากันตอนไหนจ๊ะ" นารีก็ตอบว่า....

"ตอนหกโมงเย็นถึงสองทุ่ม"

"แล้วเกิดคุณผู้ชายกลับบ้านน่ะ" นารีก็แย้งผมว่า......

"หมู่นี้คุณก็รู้ไม่ใช่เหรอ คุณผู้ชายนั้นกลับบ้านดึกทุกคืน"

"แล้วจะให้เริ่มเมื่อไหร่"

"ท่านบอกว่า ถ้าหากคุณตกลงพรุ่งนี้ให้ไปพูดกับท่าน"

"ต้องไปตกลงกับท่านด้วยหรือ"

อ้าวก็ท่านเป็นต้นเรื่องนี่นะ ต้องไปพูดจากับท่านเอง ท่านจะให้ทำอย่างไรคุณก็ตกลงกับท่าน ผมนิ่งนึกอยู่หนึ่งก็ตกใจรับทำ เพราะผมคิดดูแล้ว ไม่เห็นจะเสียหายตรงไหน ยิ่งหารแอบดูด้วยแล้ว มันก็เป็นนิสัยอย่างหนึ่งของผม มันคงจะถูกโฉลกอย่างนี้ เลยทำให้ผมตื่นเต้น"

"นารีบอกกับท่านเลยว่าผมตกลง แต่อย่าบอกว่าผมดีใจนะ บอกกับท่านว่า ผมเห็นแก่คุณนายซึ่งเป็นคนดี ก็รับจะทำการสืบสวนให้"

ส่วนนารีก็เย้าผมว่า...

"รับจะทำเป็นนักสืบให้เพราะความดีของคุณ หรือเพราะว่าอยากจะแอบดูเสียมากกว่า"

พูดถึงตรงนี้ ไฟร่านสวาทมันก็วิ่งมาจุกคอ ทำให้ผมเหวี่ยงตัวเอาของนารี

คืนนั้นกว่าเราจะเสร็จจากภารกิจของเวร ก็ตกเข้าไปตั้งตีหนึ่งกว่าๆ เห็นจะได้ ซึ่งทำให้พอใจในภารกิจของเราถือหุ้นร่วมกัน ตั้งแต่ผมเข้ามาอยู่ในบ้าน ทำให้นารีไม่เคยนอนหัวค่ำเลย

ในวันรุ่งขึ้น......

เมื่อเสร็จจากการงานของคุณผู้ชายแล้ว คุณผู้ชายก็ให้ผมกลับบ้านเหมือนอย่างที่เคยทำมา และคุณผู้ชายก็เอารถไปใช้ โดยที่ผมไม่ต้องตามไปด้วย

ผมกลับมาถึงบ้าน อาบน้ำอาบท่าแล้วประเดี๋ยวหนึ่ง คุณนายก็เรียกผมให้ไปหาที่ห้องรับแขกชั้นล่าง

"คุณนายมีอะไรจะใช้ผมหรือขอรับ" ผมถามอย่างนอบน้อมถ่อมตัว

คุณนายถอนหายใจนิดๆ นิ่งมองผมอยู่นาน ในที่สุดท่านก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงที่เบาแทบจะไม่ได้ยินว่าท่านกำลังพูดอะไรของท่าน

"รู้เรื่องอะไรจากแม่นารีเขาแล้วหรือยัง"

ผมมองหน้าคุณนายแล้วก็ถามขึ้นว่า...

"ผมพอจะทราบเป็นเลา ๆ ขอรับ" แล้วผมก็จ้องคุณนายต่อไป และเรือนร่างและหน้าของคุณนายนั้นผมบอกว่า สวยอย่างยากที่จะหาผู้หญิงที่ไหนมาเปรียบได้ทั้งตอนนั้นเสื้อผ้าที่คุณนายสวมใส่อยู่นั้นก็ไม่รัดกุมอะไรอยู่นักคงแต่งเหมือนอยู่กับคุณผู้ชาย ในห้องนั่งเล่นกันตามลำพังเนื้อหนัง ตรงนั้นนิดตรงนี้หน่อยก็วอบ ๆแวม ๆ ออกมาเตะตาให้ผม กระหาย ที่จะเหลือบตามอง

"เรื่องนี้ฉันหนักใจ จะไหว้วานใครเขาก็คงจะไม่ได้เพราะมันเป็นความลับ"

ผมทำท่าเหมือนกับจะสาบาน

"ผมรับรองว่าความลับภายในบ้าน ผมจะไม่นำไปแพร่งพรายให้คนอื่นรู้เป็นอันขาด

"คุณนายตอบด้วยความหนักอกหนักใจมากท่านว่า...

"ขอให้จริงเหมือนอย่างปากว่า"

"คุณนายจะให้ผมสาบานก็ได้"

"คุณนายท่านยกมือขึ้นโบกห้าม"

"ไม่ต้องหรอก...ไม่ต้องหรอกฉันเชื่อนายนัส แม่นารีเขาก็รับรอง" พูดถึงนารีคุณนายก็อมยิ้มอยู่เป็นนัยๆ

"ผมต้องขอบพระคุณขอรับที่ไว้ใจผม"

ก่อนที่คุณนายจะพูดธุระของท่าน คุณนายก็เว้าเข้ามาหาเรื่องของผมอีก และก็ย้อนถามผมว่า....

"เดี๋ยวนี้นายนัสอายุเท่าไรแล้วหือ"

"ยี่สิบหกครับท่าน" ผมตอบท่านไปตามตรง แต่ก็ยังอดสงสัยไม่ได้ ว่าท่านถามทำไม

"อายุก็สมควรจะมีครอบครัวได้ ทำไมยังไม่แต่งงานพามาอยู่ในบ้านฉันนี่แหละ เราอยู่กันอย่างญาติ"

"ผมยังไม่ได้คิดเลยครับ"

คุณนายแนะและยิ้มว่า...

"แต่งกับผู้หญิงรุ่นคราวเดียวกัน มันก็จะดีช่วยกันคิดช่วยกันทำ ช่วยกันเก็บเงินเก็บทองอีกหน่อยก็จะมีกินมีใช้เองแหละ"

คำพูดของคุณนายผมก็รู้ดีว่า ท่านหมายถึงใคร แต่ผมก็แกล้งเซ่อ พูดต่อไปกับนายหญิงของเขาอย่างไม่รู้ไม่ชี้ว่า...

"เมื่อไหร่ผมคิดจะแต่งงานสละโสดผมจะกราบเรียนคุณนายให้ทราบเป็นคนแรก" คุณนายก็รับปากผมว่า.....

"ดี..ฉันจะได้ช่วยเหลืออย่างเต็มที่เลย จะจัดการให้เสีย เลย"

ผมก็ยกมือพนมไหว้ท่าน เป็นการประจบเอาใจเสียชั้นหนึ่งก่อน แล้วผมก็แนะนำให้คุณนายพูดถึงธุระที่จะทำต่อ

"เรื่องธุระของคุณนาย จะให้ผมทำอย่างไรครับ"

พูดถึงเรื่องของคุณนายก็ถอนใจออกมาเบา ๆ ดูเต็มไปด้วยความหนักอกหนักใจเสียเหลือประมาณ

คุณนายชะโงกหน้าเข้ามาใกล้ผม แล้วพูดเบา ๆ เหมือนกลัวใครจะได้ยินเข้า

"เวลานี้เขาสอนหนังสือกันอยู่ในห้อง เขาทำอะไรกัน

บ้างฉันก็ไม่รู้ นายนัสจะต้องขึ้นไปแอบดูว่าเขาทำอะไรกัน เขาสอนหนังสือกันหรือเปล่า"

"เผื่อเขาจับได้"

คุณนายร้องอุทาน

"อ้าว...ก็อย่าให้เขาจับเราได้ซิ นายนัสจะต้องใช้ไหวพริบของตัวเองและต้องเอาตัวรอดได้ นายนัสอย่าโทษว่าฉันให้แอบดูเป็นอันขาดนะ"

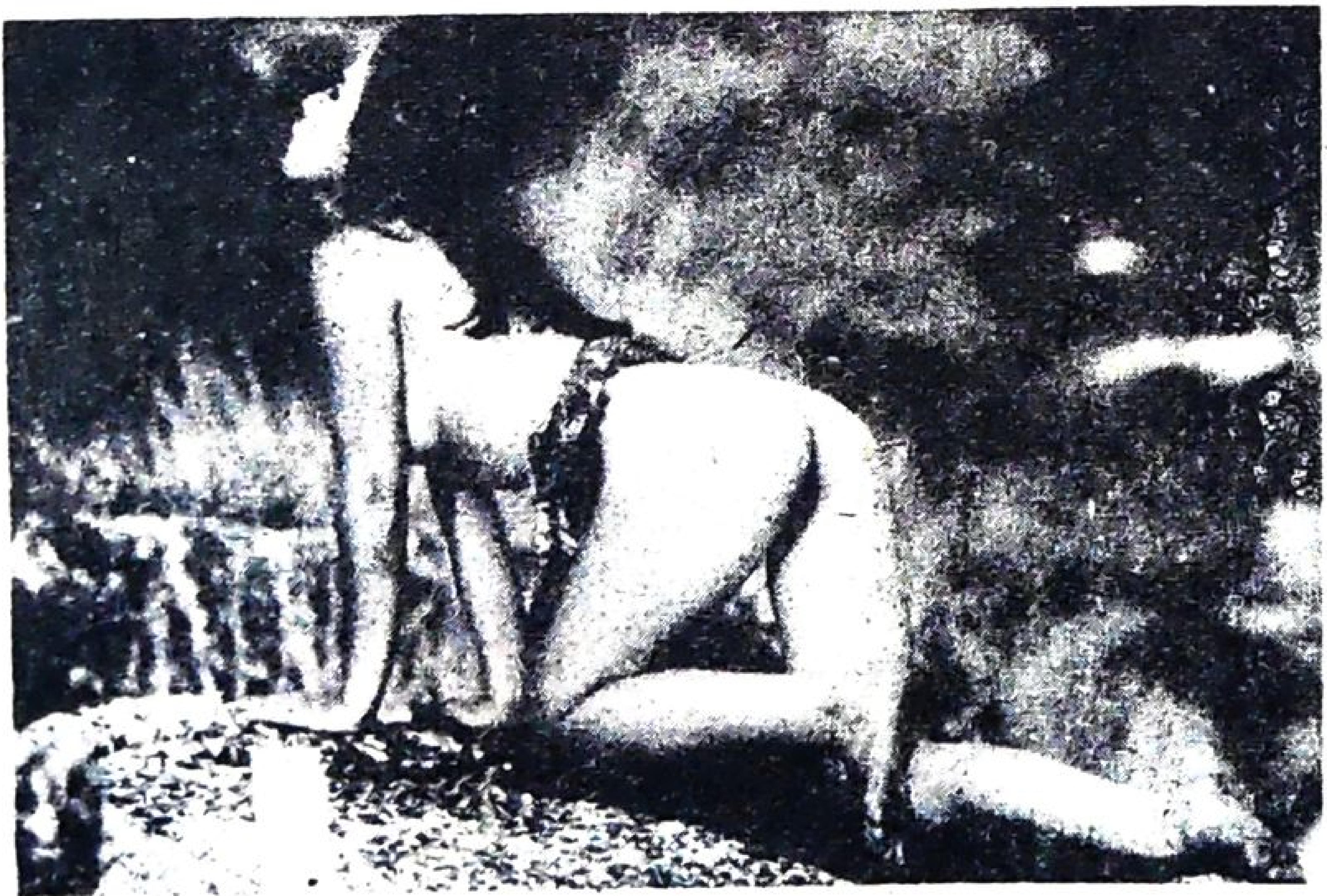
"ผมรับรองขอรับ เมื่อแอบดูแล้วผมจะต้องทำอย่างไรต่อ ผมถามเพราอยากรู้"

คุณนายตอบผมว่า

"นายนัสจะต้องเอาเรื่องที่พบเห็นมาบอกฉัน"

"แล้วยังไงอีกเล่าครับ" ผมถามต่อ

"ถ้าเรื่องมันร้ายแรง ฉันก็จะได้จัดการกับเขาเสีย ตั้งแต่

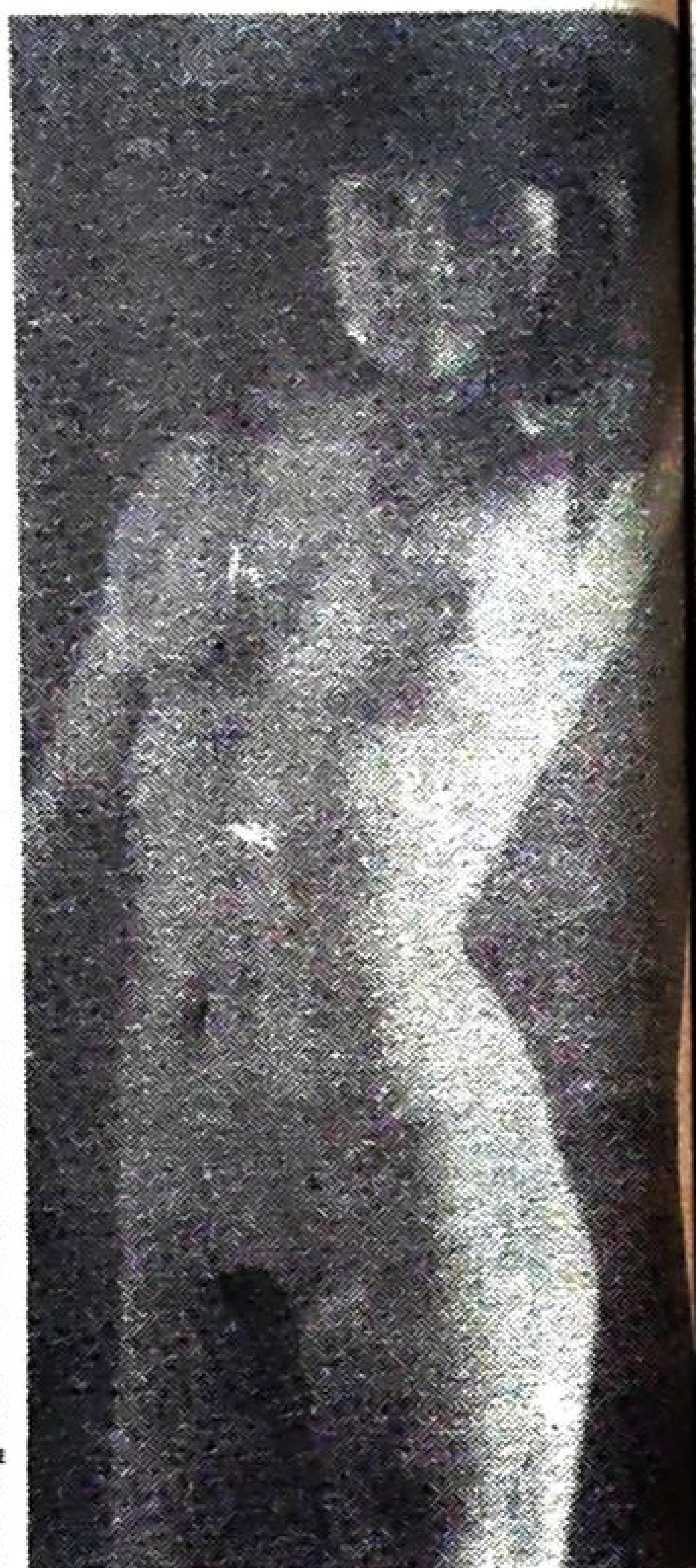
ต้น ๆ มือ"

"คุณนายจะให้ผมเริ่มปฏิบัติงานตั้งแต่เมื่อไรเล่าขอรับ"

คุณนายพูดทำท่าขึงขังเอาจริงเอาจัง "วันนี้แหละ"

"ได้ขอรับ"

แล้วคุณนายก็เบิกทางชี้แนะ ผมควรจะหาห้องไหนที่จะไปแอบดู ห้องไหนมีรูพอที่จะเห็นข้างในห้องนั่งเล่น เพราะคุณนิทราเรียนหนังสืออยู่ในห้องนั่งเล่น จนกว่าคุณผู้ชายจะมาจากทำงานถึงจะเลิก อันว่าห้องนั่งเล่นนั้นมีอุปกรณ์พร้อมทุกอย่าง คุณนายได้ซื้อกระดานดำไปติดไว้ที่ฝาผนัง และเก้าอี้ที่ใช้ในการเรียนก็คือเก้าอี้นั่ง หรือโซฟาชามัวร์สีดำมะเมื่อมนั่นเอง

ผมเข้าใจแล้ว ก็ค่อยย่องขึ้นไปบนห้องเก็บข้าวของ เป็นอีกห้องหนึ่งที่อยู่ติดกับห้องนั่งเล่น สำหรับคนในบ้าน

ผมก็ค่อยๆไปตามที่คุณนายแนะนำ ปลดเอารูปปฏิทินที่แขวนอยู่ข้างฝาออก ผมก็เห็นรูขนาดเท่าลูกตามองเข้าไปเห็นข้างในได้อย่างทะลุปรุโปร่ง และผมประทับตามอง ลงไปเห็นภาพข้างในได้อย่างถนัดชัดแจ้งอย่างดูทีวีสี เห็นทั้งภาพที่คมแจ๋วชัดเจน และอีตอนนี้แหละ ผมไม่ได้ยินเสียงทั้งสองเรียนหรือสอนหนังสือในห้องนั้นเลยจริงๆ แต่คุณครูของคุณนิทราทำท่าสอนบทรักนอกตำราเรียนกันได้ยินเสียง หัวเราะเบาๆ ของคุณนิทรา สนุกสนานกับบทเรียนบทนี้ที่คุณครูของเธอเฝ้าสอนอย่างขมักเขม้นและเอาจริงเอาจัง เพราะทั้งอาจารย์กลัวว่าลูกศิษย์ของเขาจะสอบตกเพราะเรียนอ่อน พอผมเห็นภาพได้ชัดๆ

ผลันใจผมก็หายวาบไปอย่างไรก็ไม่รู้ เคยแอบมองดูเขาอาบน้ำมาก็มากต่อมากครั้งด้วยกัน ไม่เคยตื่นเต้น เมื่อเห็นคุณนิทรากำลังอยากที่จะเรียนความรู้ใหม่ของเธอ

ทั้งครูและลูกศิษย์สาวของเขากำลังนั่งอยู่บนโซฟาตัวยาว ทั้งสองกำลังหยอกหลอกกันอย่างสนุก และพอใจกันอย่างซาบซึ้ง และมิได้ปฏิบัติอะไรมากกว่ากอดรัดผลัดกันจูบพวงแก้มทั้งสองแดงสุกปลั่ง และปลายจมูกริมฝี ปากต่อฝีปากจริง ๆ นะคร๊าบ ที่จริงคุณนิทราหลานสาวเจ้านายหญิงของผม เธอนั้นเป็นคนร่ำรวย ความสวยมาจากไหนก็ไม่รู้จนผมเองเห็นแล้วต้องถอนใจหายวูบ เหมือนถูก ลมพายุใหญ่พัดผ่านลงไปถึงท้องน้อยทีเดียวเชียวครับ พอมาเห็นอีตอนจูบปากนี่ ทำให้ผมชักเสียวยิ่งขึ้น เพราะไม่แต่เพียงปากนั้นที่จูบกัน แต่มือของครูผู้ชายนั้น ได้ล้ำลึกล้วงเข้าไปยังเนื้อหนังมังสาของคุณนิทราทุกส่วนสัด จนผมเห็น คุณนิทรานั้นสะเทิ้น แล้วสะเทิ้นอีก พลางก็หัวเราะต่อกระซิก กระซี้อย่างสบอารมณ์ และพึงพอใจ ในการคืบคลานและคลำ ของคุณครูหนุ่มของเธอ

พลางคุณนิทราก็สะเทิ้นหยิกตรงนั้นนิด ตรงนี้หน่อยเป็นการเพิ่มอารมณ์ ให้แก่บทเรียนซึ่งเธอเพิ่งได้รับมาใหม่ๆ

จนคุณครูหนุ่มของเธอไม่อาจทนทานต่อ ประกอบกับนึกสนุกขึ้นบ้างก็เอาร่างของคุณนิทราเข้ามากอดกระหวัดร่างของคุณนิทราเข้ามาประชิดตัว และประกบริมฝีปากที่แหลมคมของเขา และประทับจูบลงไปอย่างค่อนข้างรุนแรง

สองแขนของศิษย์ก็โอบไหล่ของคุณครูหนุ่มอย่างดูดดื่ม เหมือนจะให้เนื้อต่อเนื้อชำแรกเข้าไปเป็นเนื้อเดียวกันฉะนั้น

ไม่ทราบว่าคุณครูหนุ่มจะได้พูดอะไรกับคุณนิทรา เพราะอยู่ห่างกับที่ผมจะได้ยิน และเสียงที่พูดขึ้นนั้นก็เป็นเสียงที่พูดกระซิบกระซาบ แต่ที่ผมก็คือ เมื่อครูหนุ่มของเธอกระซิบกระซาบแล้ว คุณนิทราก็สะบัดสะบิ้ง ผลักไสครูเจ้าเล่ห์

ให้ออกไปจากอาการกอด แต่คุณครูหนุ่มก็ไม่ยอมคง กอดรัดลูกศิษย์ของเขาเข้าไว้อีก และพยายามจะให้แน่นเข้าไปอีก มือที่เหลืออยู่ก็ไม่ยอมห่าง คลำตรงนั้นนิด ตรงนี้หน่อย และคุณครูหนุ่มเข้าไซร้เลียที่กกหูของนักเรียนสาวอย่างไม่ว่างเว้น คุณนิทราก็สะเทิ้นอายขวยเขิน จนพวงแก้มทั้งสองที่ใสแดงก่ำดุจเอาชาดมาทาทับ แต่ตอนนี้แทนที่คุณนิทราจะผลักครูเจ้าเล่ห์ออกไป กลับซบหน้าลงบนไหล่ของเขาอย่างชื่นมื่น อันแสดง ถึงความรักความใคร่ของเธอวาบหวามซึ้งถึงจุดที่คุณครู ที่กำลังมอบไว้ให้แก่เธอซึ่งกำลังดำเนินอยู่

สักประเดี๋ยวเท่านั้น ผมก็เห็นครูหนุ่มค่อยปลดเสื้อผ้าของลูกศิษย์สาวของเขาออกจากร่างตรงนี้แหละครับ ผมก็แทบจะล้มทั้งยืน เพราะเมื่อเสื้อผ้าทุกชิ้นลงไปกองอยู่ที่พื้นหมดสิ้น ก็คงเหลือไว้แต่เนื้อที่ล่อนจ้อนเปลือยเปล่า ขาวโพลนอยู่ในแสงไฟนีออนอันสว่างไสว

และเนื้อตัวของนายสาวของเขา ก็สะท้านเหมือนลูกนกที่ต้องลมหนาว สองมือของผมที่เกาะแปะลงไปที่ข้างฝานั้นแน่นจนไม่รู้สึกตัว

"โอ้....คุณพระช่วย ผมอุทานอยู่ในใจหน้าอกของนิทราสาวเธอช่างน่ารัก น่าจับต้องอะไรอย่างนั้น ถึงแม้คุณนารีนั้นจะดูเหมาะเจาะน่ารัก แต่ยังสู้ของนิทราไม่ได้เลย ผมขอสาบาน ทำเอาผมต้องอิจฉาคุณครูหนุ่มขึ้นมาในหัวใจตะหงิดๆ อย่างคนที่ขี้อิจฉาตาร้อนอย่างบอกไม่ถูก แต่ว่าก็ว่าเถอะน่ะ เมื่อเปรียบเทียบเรือนร่างระหว่างผมกับเจ้าครูหนุ่มจอมลามก ผมก็กินขาดอยู่หลายขุม ผมไหนจะมีมัดกล้ามแบบชายงาม ไหนดวงตาที่คมสัน ส่วนครูหนุ่มจอมลามกจกเปรต นั้นมีแต่หน้าตาที่ดูคมสัน นอกจากผมนั้นยังมีกล้ามเนื้อเป็นต่อ คุณนารียังชมว่า ยังหล่อกว่าพระเอกหนังไทยบางคนชิดซ้ายเสียอีก"

มาถึงตอนนี้ซีครับมันน่าดู คือตอนที่คุณครูหนุ่มเสือกหน้าแล้วก็ก้มลงไปที่หน้าอกของเธอ แล้วก็ค่อยๆ จรดปากที่แหลมคมของเขาเหมือนจะดูดน้ำปลายยอดอกของคุณนิทรา ผมทนดูอยู่ไม่ได้ถึงกับต้องหลับตาปี๋ ผมมันก็รู้สึกเสียวๆ ที่ท้องน้อยขึ้นมา แล้วคุณนิทราก็เชิดหน้าขึ้นมา เหมือนจะทำให้ของคุณนิทราจะลอยได้

ผมร่ำๆ จะเรียกคุณนายมาดูหลานสาวของท่าน แสดงหนังเอ็กซ์ เท่ากับเป็นการยืนยันว่า คุณนิทราหลานสาวของท่านแสดงได้บทบาทเหลือเกิน

แต่ผมห้ามใจไว้ เอาไว้วันหน้าวันหลังดีกว่า วันนี้ขอให้ผมดูให้เต็มตาเสียก่อน เพราะรูที่แอบดูนั้นมีเพียงรูเดียว ประเดี๋ยวถ้าเรียกคุณนายมาดู ผมก็จะชวดอดดูของดีไปเสียเปล่า ๆ

เพราะแต่ละตอนนั้นเขาทั้งคู่เรียกว่าตีบทแตก เต็มไปด้วยความตื่นเต้นตรึงใจคนดู อย่างเหลือชนาดอยู่แล้ว

แล้วฉากอันระทึกใจก็มาถึง ที่ผมคอยมานานแสนนาน นั้นคือตอนที่ครูปลดกางเกงออกจากร่าง พอกางเกงหลุดมาจากร่างของเธอ ผมแทบหงายหลังตกลงมาจากเก้าอี้ให้ดิ้นตายเถอะครับ เดี๋ยวท่านจะหาว่าผมพูดเกินความจริงไป ส่วนหม้อข้างล่างของเธอนั้น พับผ่าซิ ช่างเหลือกินเหลือใช้อะไรเช่นนั้น นี่เรียกว่าเป็นสาวเต็มตัวแล้วนะครับ ถ้าต้องมือชายมือชายสักพักมันจะต้องขยับขยายตารางเนื้อออกไปอย่างไม่ต้องสงสัย

ตอนไหนก็ไม่ตื่นเต้นเท่าตอนที่ คุณครูหนุ่มพลิกร่างของคุณนิทราไชว้ไว้บนเตียง แล้วครูหนุ่มก็ค่อยถอยร่างลง

ตระกองกอด ผมเห็นหมดทุกส่วนสัดของเจ้านายสาวของผม และก็เอาแท่งอันมโหฬารแถมตรงปลายซอลค์ก็เห็นสีแดงอย่างปูนแห้ง ผมสะเทือนไปทั้งร่างกายและจิตใจที่เป็นก้อนเนื้ออ่อนๆ ของผมจะทนได้ นัยน์ตาพลอยไปกับเขาด้วย น้ำลายในลำคอนั้นดูมันเหนียวเหนอะหนะ เหมือนกินปลาไหลผัดเผ็ดเข้าไปตั้งหลายช้อน

คุณนิทราทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้ในตอนแรกๆ แต่แล้วน่านเข้าเธอก็ยิ้มรับกับความมันที่คุณครูของเธอหยิบยื่นให้ เนื่องจากเธอยังไม่ค่อยชำนาญต่อการเรียนบทรัก ดังนั้นคุณครูของเธอก็พากเพียรสอนให้เธอหัดอ่านออกและเขียนได้คล่อง กระนั้นยังเคอะเขินไม่นานสักเท่าไหร หลังจากที่ครู และศิษย์ก็ช่วยกันจ้ำจี้จ้ำไชอยู่พักใหญ่ เจ้านักเรียนของเขามี

ความชำนาญมากขึ้น ทั้งครูและศิษย์ต่างก็ถอนใจเฮือก แล้วชอล์คก็หล่นจากมือ ผมก็ค่อยลดร่างลงมาจากเก้าอี้ ทั้งหัวใจและอารมณ์ผมมันร้อนฉ่า เหมือนดั่งโดนไฟเข้าไปสุม

อยากจะวิ่งลงไปหานารีให้เธอช่วยดับไฟสวาทให้ที ถ้ายังไม่คิดว่าตะวันยังไม่ตกดินก็เถอะ ผมขึ้นไปดูอีกครั้งก็เห็นว่าคุณนิทรานุ่งห่มเรียบร้อยแล้ว และกำลังตั้งอกตั้งใจเรียนกับคุณครูอย่างขมักเขม้น ส่งเสียงแจ๋วดังนกกางเขน ผมคิดในใจว่า ผู้หญิงคนนี้ช่างมีบุญเหลือเกิน ไหนเสียงจะไพเราะจับใจ ไหนเรือนร่างของเธอก็ดูสะสวยอย่างหาที่ไหนจะเปรียบได้ยาก อะไรก็ดีไปหมดทุกอย่าง แต่คุณครูจะรักเธอหรือเปล่าน้า

ถ้าเผื่อว่าคุณครูเกิดไม่รักเธอจริงๆ ก็นับว่ามันเป็นเรื่องซวยอย่างช่วยไม่ได้

แต่ผู้หญิงอย่างคุณนิทรา ถ้าผู้ชายคนไหนเกิดไม่รักเธอจริงแล้ว ผมก็ว่าไอ้ผู้ชายคนนั้นไม่บ้าก็เมาอย่างที่สุดเลยนะครับ

ผมเห็นว่าละครฉากนั้นจบลงไปแล้วอย่างน่าเสียดายของผู้ดู ผมจึงได้ค่อยจรดปลายเท้าเดินออกจากห้องไปด้วยความ ระทึก และก้มหน้าเดินไปอย่างไม่มีใครได้ยินกันเลย

คืนนั้นหลังจากการเป็นนักสืบแล้ว ผมมิได้กลับมาหาคุณนาย แต่กลับมากินข้าว เสร็จแล้วก็นัดนารีไปที่ห้องของผม

เพื่อจะได้เล่าเหตุการณ์ให้เธอฟัง แม้ว่านารีจะถามว่าเรื่องเป็นอย่างไร ผมก็ไม่ยอมเล่าให้เธอฟังในตอนนั้น เพราะถ้าขืนเล่าให้นารีฟังในตอนนั้นเสียหมด เรื่องก็จะชืดเหมือนซดแกงจืดซึ่งเย็น นารีทำเป็นกระเง้ากระงอด พูดกับผมว่า

"นารีรู้ลูกไม้ของคุณหรอกะ...."

"ผมก็แกล้งว่า"

"ผมไม่มีลูกไม้กับนารีหรอกครับ"

นารีหน้างอ แต่ในใจนั้นผมเข้าใจว่า นารีคงจะยิ้มระริกทีเดียว

นารีแกล้งพ้อผมว่า

"นารีรู้หรอกน่า อย่าต้องให้พูดกันเลย...เอาเถอะเมื่อจะให้ไปฟังถึงห้องก็จะไป"

"แต่ผมรอนารีอยู่ จนกระทั่งเกือบเที่ยงคืน ท่ามกลางความกระวนกระวายใจอย่างรุนแรง นารีถึงได้มา"

พอมานารีก็แก้ตัวเป็นพัลวัลว่า....

"ก็คุณนายกับมาคุยกับนารีน่ะซิ นี่เพิ่งจะกลับไป"

ผมแกล้งเย้าเธอว่า...."คุณนายมาคุยด้วยหรือว่านารีแกล้งผม"

นารีเธอก็ว่า

"นารีว่าเรื่องอะไรจะไปแกล้งเธอล่ะพูดอะไรไม่มีเหตุผล"

แล้วเธอก็ค้อนผมเสียหลายวง

"แล้วท่านมาคุยว่าอย่างไรบ้างจ๊ะ"

"ท่านถามว่าคุณมาเล่าอะไรให้ท่านฟังหรือเปล่า"

"เท่านั้นแหละหรือ" ผมถามเธอ

"ท่านบอกว่าจะมาถามคุณเอง ท่านไม่กล้า......เพราะมืดๆ ค่ำๆ จะเป็นการเข้าใจผิด ครั้นจะเรียกคุณไปที่ห้องรับแขก คุณนิทราก็ลงมาห้องรับแขกพอดี

"แล้วไงอีก" ผมเริ่มซักเธอต่อ

"ท่านจึงใช้ให้นารีมาหาคุณ"

"แล้วพี่ว่าอย่างไร"

"นารีก็แสร้งบอกว่า"

"นารีมาไม่ได้หรอก เพราะมันเป็นเวลากลางคืนแล้ว เอาไว้พรุ่งนี้เช้านารีจะมาถามคุณให้"

ทำไมนารีมาหาผมไม่ได้ แล้วยังไงต่อไป

นารีก็เล่าต่อว่า.....

"คุณนายก็คะยั้นคะยอให้พามาหาคุณ และยังว่านารีนะควรจะแต่งงานมีเย้ามีเรือนเสียที อายุก็สมควรจะแต่งงานแล้ว"

แล้วนารีแล้วนารีก็ถามท่านอีกต่อว่า....

"คุณนายจะให้ดิฉันแต่งงานกับใครเล่าคะ"

คุณนายก็บอกนารีว่า

"เนื้อคู่ของนารีเขามาคอยนารีอยู่แล้วยังไงละ อายุก็พอกัน ทำงานก็ดี และเป็นคนสุภาพอ่อนโยนท่าทางไม่เลว"

ผมฟังนารีว่าเช่นนั้น ผมก็ปล่อยก๊ากออกมา และก็พูดต่ออีกว่า.......

"แล้วนารีจะแต่งงานกับผมไหมล่ะ"

นารีทำหน้าแดงและพูดว่า....

"ล่วงล้ำกันไปเท่าไรแล้ว เรื่องอะไรจะต้องมาตำน้ำพริกละลายแม่น้ำกันอีก เมื่อพูดกันถึงเรื่องนี้แล้ว นารีก็ไม่ชอบเหมือนกันอ้ายพิธีรีตอง ชอบพอกันก็อยู่ด้วยกันเลย เราก็มิใช่เป็นคนมีบุญหนักศักดิ์ใหญ่มาจากไหนกัน"

นัยน์ตาของผมนั้นจดจ่ออยู่ด้วยความเร่าร้อน หัวใจนั้นครุกกรุ่นอยู่ในอก เห็นนารีจะไม่ต้องพูดบอกอะไรอีกกระมังว่าไอ้ความเร่าร้อนนั้นมันเกิดจากอะไรกันแน่ พอนารีโดนไม้โดนมือผม นารีก็อ่อนไปทั้งร่างกายและจิตใจ ในที่สุดก็เข้ามาอยู่ในอ้อมกอดอย่างว่าง่าย

"คุณจะเล่าให้นารีฟังได้หรือยังคะที่รัก"

นารีถามด้วยเสียงอ้อนวอน ความจริงแล้วน้ำเสียงอ้อนของนารีฟังก็ไพเราะน่าฟัง ไม่แพ้ใครอยู่เหมือนกัน เพียงแต่ว่าเสียงของนารีนั้นเป็นเสียงของหญิงสาวซึ่งแตกเปลี่ยวมีจริตอยู่นิดๆ

"คืออย่างนี้" ผมเริ่มเรื่อง

"เมื่อตอนที่ผมขึ้นไปแอบดูนั้น เพียงแต่ทั้งครูและศิษย์กำลังหยอกล้อกันอย่างมีความสุขแต่หนักเข้าคนโน้นจับนี่นิด และคนนี้หน่อย เรื่องมันก็เกินเลยเถิดไปจนกระทั่ง คุณครูหนุ่มของเรากระซิบกระซาบกับคุณนิทรานายสาวของเราประเดี๋ยวเดียว คุณนิทรานายหญิงของเรา กระซิบกระซาบกับคุณนิทรานายสาวของเราประเดี๋ยวเดียว คุณนิทรานายหญิงของเราไม่ยอม

เธอออห่อหมกด้วย แต่คุณครูทำอย่างไรอีกไม่รู้ ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้นเอง คุณนิทราก็อ่อนระทวย คุณนิทราก็ตกอยู่ในอ้อมแขนของครูหนุ่มเป็นอยู่อย่างที่ คุณนารีอ่อนระทวยอยู่ในอ้อมกอดของผมอยู่อย่างนี้" พอผมพูดขาดคำ

"นารีก็หยิกหนับเข้าตรงที่หน้าขา ทำเอาผมแทบเผลอตัวร้องออกมา"

แล้วนารีก็เร่งให้ผมเล่าต่อไปอีก

"เล่าต่อไปอีกซีที่รัก.... "ระหว่างนารีเร่งเร้าผมอยู่ในนั้น นารีรู้ดีว่าเธอกำลังจุดไฟให้ผมก็พร้อมจะทำ มือของนารีมิได้อยู่กับตัวของเธอเองเลย กลับมาคลำตามหน้าท้องผม ทำเอาผมสยิวไปทั้งตัว

แล้วผมเล่าต่อไปว่า.....

"ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น เรื่องมันก็เริ่มที่คุณครูหนุ่มของเธอ ได้แกะกระดุมเสื้อของ คุณนิทรานายสาวออกเท่านั้นเองแหละ

เธอเชื่อไหมนารี ว่านมของคุณนิทราเธอสวยออกเท่านั้นเอง แหละ เธอเชื่อไหมนารี ว่านมของ คุณนิทราเธอสวยใหญ่ น่าจับ"

แล้วเขาทำกันอย่างไรต่อไปอีกล่ะ....

และต่อมาก็ก้มลงเพื่อดื่มน้ำหวานจากทรวงอก ของคุณนิทรา พูดมาถึงตรงนี้ผมก็ทำกับนารีเป็นการสาธิตให้เห็นจริงจัง นารีก็แกล้งปัดโน่นปัดนี่พอเป็นพิธีอยู่ครู่หนึ่งก็รามือ ปล่อยให้ผมไซร์ปากแสวงหาความหวานไปตามอารมณ์ ตอนนี้นารีของผมทำไม่ผิดเพี้ยนกับคุณนิทราเลยสักนิดเดียว

"นารีเอาใครมาแลกก็ไม่เอา" ผมแกล้งเย้าเธอ

นารีหน้าแดง เอามือหยิกหนับเข้าที่ต้นแขนของผม เล่นเอาผมสะดุ้ง

"เอ....นารีนี่ที่ไหนก็ไม่หยิก ประเดี๋ยวเถอะ"

นารีก็ถ้าผมว่าแล้วจะทำไม

ผมหัวเราะเบาๆ

"นารีจะเสียใจนะ"

"ฉันไม่เห็นจะเสียใจเลย"

"แล้วก็มันหลุดตามไม้ตามมือละนารีล่ะ"

"ต๊าย.....นารีร้อง....."

มันจะหลุดง่ายหลุดดายเหมือนกล้วย เหมือนมะม่วงเชียวหรือ ผมว่า....

"ก็ไม่แน่เหมือนกันนะ....."

นารีก็เลยหัวเราะผสม แล้วก็ถามผมว่า.....

"เอาเป็นว่า.....คุณนิทราเข้าใจอะไรมั่ง"

ผมทำหน้าเบ้

"ไม่รู้อะไรเลย ครูต้องสอนเสียแย่เลย....."

"แล้วคุณวนัสจะให้นารีไปบอกกับคุณนายว่าอย่างไรดี"

"ก็บอกไปตามที่ผมบอกนารีน่ะซี"

"แหมจะดีเหรอ โกหกท่านไว้ก่อนไม่ดีหรือ"

"อย่าไปโกหกท่านเลยน่า ประเดี๋ยวเรื่องมันจะสายเกินแก้"

"คุณคุณบอกก็แล้วกัน นารีพูดปัดมาที่ผม"

ผมทำหน้าเหรอ มองดูนารี

"ตายแล้ว.....ไม่ได้หรอกนารี ผมจะไปพูดได้อย่างไร กระดากปากตาย แล้วคุณนายจะมาฟังผมได้อย่างไรกัน ผมเป็นผู้ชายนะ"

นารีก็เลยตกลงว่า.....

"เถอะ.....แล้วนารีจะบอกเอง พรุ่งนี้เช้า คุณนายคงจะมาถามหรอก"

"แล้วนารีจะบอกกับนายท่านว่าอย่างไร"

"ก็บอกว่าคุณบอกน่ะซี"

"บอกที่ไหนเล่า" ผมถามนารีต่อ

"เอ๊ะ.....ก็บอกในห้องคุณน่ะซี"

"ในห้องนะปิดประตูบอกหรือเปิดประตูบอก"

"อ้าว.....ก็มันเรื่องจริงนี่ ก็ต้องซักซ้อมกันก่อน

"เอ๊ะ.....ไปแอบดูคุณนิทรายังไม่พออีกหรือ"

"โธ่.....สิบตาเห็นยังไม่เท่ามือคลำ จริงไม๊จ๊ะ นารีคนสวย"

"แหม.....คุณมนัสนี่ไล่ไม่จน"

"ไล่ไม่ทันก็ไม่ต้องไล่"

"เอานารียอมแล้ว"

"ยอมอะไร"

"คุณนี่ อย่ามายั่วนารีนะ"

"อ้าว.....ก็ไหนว่ายอม ผมจะไปรู้เหรอ นารียอมอะไร"

แล้วผมก็เล่าต่อไปว่า....

"จากนั้นแล้วคุณนิทราก็ยอมให้คุณครูหนุ่มคนนั้น เปลือยร่างอันโพลงขาวต่อหน้าแสงไฟสว่างไสวอยู่นั้น

นารีก็กระเซ้าให้ผมเล่าต่ออีกว่า.....

"คุณเห็นถนัดไหม....คุณนัสขา"

ผมก็ตอบด้วยเสียงแผ่วเบาว่า.....

"เรื่องมันเริ่มต้นอย่างผมกับที่นารีกำลังกระทำอยู่นี้นี่แหละ"

"ร่างกายของคุณนิทรากับนารีใครจะดีกว่ากันค่ะคุณนัส"

ผมพูดเอาใจนารีต่างหากว่า.....

"มันคนละแบบกันนี้ ของคุณนิทรานั้นมันสาวเด็กส่วนของนารีของผมน่ะมันสาวใหญ่ แต่ความหวานและลีลาสวาทกันแล้ว ผมว่าใครก็เทียบนารีของผมไม่ติด"

นารียิ้มพลางปรือเปลือกตา ในใจนั้นคงจะดิ้นกระด่าวๆ เพราะแรงสวาทจากผม

"แหม......นารีอยากเห็นมั่งจังเลย" เธอว่า

ผมแกล้งพูดเย้าเธอ

นารีได้แอบดูหนังสด ผมว่านารีคงจะช๊อคตายแน่

"เรื่องอะไรนารีจะต้องช๊อค"

"มันเก้งก้างอย่างไรพิกล มันไม่เหมือนกับนัสกับนารีอย่างนี้"

นารีแกล้งดุผมว่า....

"เข้าข้างตัวเองชะมัดเลย" แล้วก็ส่งค้อนมาให้ผม

ประเดี๋ยวคุณนายท่านเกิดมาถามผมบ้างว่า แล้วนารีไปบอกกับท่านว่าอย่างไร ท่านจะหาว่าผมใส่ไข่หลานของท่าน"

นารีถามผมอย่างกระเง้ากระงอดว่า.....

"แล้วจะให้นารีบอกว่า ปิดประตูบอกหรือเปิดประตูบอกเล่า"

"เรื่องนี้มันแล้วแต่นารี"

"แต่นารีจะต้องบอกท่านว่าเปิดประตู"

"ทำไมจะต้องไปโกหกท่านด้วยล่ะ" ผมถาม

"ไม่โกหกได้หรือเรื่องอย่างนี้ ก็อายท่านจะตายไป

แนะนำท่านอยู่ตอนหัวค่ำ พอกลางดึกก็ได้เรื่อง"

ผมหัวเราก๊ากอย่างขบขัน สีหน้าท่าทางของนารี

"ตกลง.....นารีจะบอกอย่างไรก็แล้วแต่ แล้วถามท่านด้วยว่าจะให้ผมสืบอะไรอีกหรือเปล่า

"หึ.....แล้วนารีจะถามให้ แต่ความจริงอยากจะสืบใจแทบขาดใช่ไม๊ล่ะ"

ผมยิ้มแล้วถามต่ออีกว่า.....

"สืบที่ไหนก็ไม่เท่ากับสืบที่นารี"

"สืบที่นารีนั้นมันชุ่มชื่นหัวใจดี"

นี่ตั้งเดือนกว่าแล้วนะ ยังไม่เบื่ออีกหรือไง

"ใครจะโง่เบื่อนารีได้ง่ายหรือไง ของนารีนั้นดีหาง่ายเสียเมื่อไร พูดก็พูดจะหาผู้หญิงที่ไหนมาเปรียบกับนารีได้เลย

ได้เลย ผมสาบานให้ก็ได้"

นารียิ้มแก้มแทบปริ

"ที่ว่านารีนะดีอย่างไร"

"โอ๊ย.....นะดีไปหมดทุกอย่างน่ะแหละ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องหรือท่าทางนั้นไม่มีที่ติเลยจริงๆ"

"แหม.....พูอย่างนี้นารีชักอายไม่ใช่เหรอ"

"เรื่องอะไรนารีจะต้องมาอายผม นารีจ๊ะ....."

"ทำไมหรือคะนัส"

"น้ำขึ้นแล้วนะ" เธอพูดและมองดูหน้าเขา แล้วพูดต่ออีกว่า.....

"เอาเรือออกเสียทีเถอะนะคะที่รัก"

"แหม.....นารีพักเหนื่อยสักวัน ยิ่งนับวันลมยิ่งแรง นารีเกลียดคลื่นมันจะกระฉอก เปรอะเปื้อนไปหมด"

"ก็นารีอยากนั่งไม่ดีทำไมหละ"

"คุณจะให้ที่นั่งอย่างไรละ"

"คลื่นมันซัดตรงไหน นารีก็โอนอ่อนผ่อนมันไป"

"คุณล่ะสอนนารีดีนักล่ะ ที่แท้ก็จะเอาเปรียบนารีไม่ว่ามั่ง"

ผมก็เลยฉะอ้อนเมื่อคิดถึงคุณนิทรา

"นะนารีนะ"

"อย่ามาเนอะ อย่ามานะ นารีทำแกล้งสบัดหน้า"

"น่า....."

"เอ๊ะ...ไปแอบดูคุณนิทรายังไม่พออีกหรือ"

"โธ่...สิบตาเห็นยังไม่เท่ามือคลำ จริงไม๊จ๊ะนารีคนสวย"

"แหม....คุณนัสนี่ไล่ไม่จน

ไล่ไม่ทันก็ไม่ต้องไล่"

"เอานารียอมแล้ว"

"ยอมอะไร"

"คุณนี่ อย่ามายั่วนารีนะ"

"อ้าว....ก็ไหนว่ายอม ผมจะไปรู้เหรอ นารียอมอะไร"

"ก็คุณนิทราเขายอมอะไรให้กับคุณครูหนุ่มของเธอนะ นัสเนี่ยทำโง่อยู่ได้ ก็อย่างนั้นแหละจ๊ะพ่อตัวดี"

อ๋อ.....ผมนี่โง่ชะมัดเลย

เหรอ......แล้วก็รั้งตัวนารีเข้ามากอด ร่างน้อยๆ ของเธอก็ล้มแผละไปนอนอยู่บนที่นอน ถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน

พากันเอาเรือน้อยออกมาโต้คลื่นลม เป็นที่สำเริงสำราญถูกอกถูกใจกันอยู่ประมาณห้าทุ่มเห็นจะได้ จนกระทั่งเที่ยงคืนกว่า จึงได้ลงจากเรือม่อยหลับไปด้วยกันทั้งคู่

เมื่อผมกลับมาบ้านในตอนเย็นของวันรุ่งขึ้น

นารีได้เข้ามาบอกกับผมว่า.....

"เธอเล่าเรื่อง ที่ผมไปแอบดูมานั้นให้คุณนายฟังเรียบร้อย"

ผมก็ซักนารีว่า.....

"แล้วคุณนายว่าอย่างไรล่ะ"

นารีตอบผมว่า.....

"คุณนายก็ตกอกตกใจใหญ่อยากจะรู้ว่า เรื่องมันเป็นมานานหรือยัง"

"นารีบอกกับคุณนายว่าอย่างไรล่ะจ๊ะ"

"นารีก็บอกว่านารีไม่รู้ คุณก็ไม่รู้เหมือนกัน เรื่องนี้ดูกันเดี๋ยวไม่รู้หรอก"

ผมยิ้มแฉ่ง

"แล้วคุณนายท่านว่าอย่างไร"

คุณนายก็ว่า.....

"งั้นคุณสืบดูต่อไป ดูจนกว่าจะรู้เรื่องไม่ให้เกินเจ็ดวันเป็นอย่างต่ำ

ผมดีดมือเปาะอย่างยามใจ

"คราวนี้ผมจะดูให้เต็มตาเลย"

แล้วนารีก็ค้อนควับ

"แหม.....อย่าทำเป็นเหลี่ยมเลยนะ"

ผมอ้อนนารีอีกว่า.....

"จะไปไหนเสียอีกล่ะนารี แล้วผมจะต้องกลับมาหานารีอีกวันยังค่ำ ใช่ว่าผมไปเป็นนักสืบสมัครเล่นแล้วก็ต้องกลับมาเล่นนารีอย่างเคย ผมจะไปหาคนอื่นได้อย่างไรล่ะ"

"ถึงอย่างงั้นก็เถอะ เดี๋ยวจะเผลอไผลว่านารีเป็นคุณนิทรา จะมาละเมอเพ้อพกคราวนี้จะต้องหยิกให้เนื้อเขียว

"แล้วนารีไม่ชอบเหรอหรือ"

นารีตอบสบัดๆ

"นารีไม่ชอบหรอก เอาของคนโน้นมาเป็นของคนนี้"

"งั้นผมรับรอง ว่าที่หลังอย่าทำๆ"

"คอยดูนะถ้าคุณเผลอว่านารีเป็นคุณนิทราอีกละก็นารีจะทำให้เคล็ดเลยนะคราวนี้"

"อะไรเคล็ด" เขาแกล้งถามทั้งที่รู้ๆ

"นารีแกล้งตอบ ก็มือคุณอย่างไรล่ะ" แล้วหัวเราะอยู่ในลำคอ

ผมก็เลยหัวเราะผสมไปด้วย

"ฮ่ะ.....ฮ่ะ....."

พอได้เวลา ผมก็ย่องไปในห้องอย่างเคย ขึ้นไปเมื่อวานนี้โดยที่ผมไม่เห็นคุณนาย ไม่ทราบว่าคุณนายไปอยู่เสียที่ไหนก็ดีไปอย่าง ไม่อย่างนั้นผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่า จะมองหน้าคุณนายของผมได้อย่างไรกัน มันยังกระดาก ๆ อยู่

ผมมัวแต่คุยกับนารีเสียเพลินไปหน่อย เมื่อประทับนัยน์ตาลงที่รูของห้องนั้น ก็เป็นเวลาที่คุณนิทรา กำลังสนเข็มกับคุณครูผู้ชายอย่างขมักเขม้น ผมมองเห็นท่าทางของเธออย่างเต็มที่ ปราศจากความเขอะเขินอะไรก็ดูกระฉับกระเฉง ผิดกับวันนั้นมาก ดูคุณนายสาวของเขามากเท่าไร ผมก็หัวใจแทบจะวายปราณ เพราะตอนนี้ผมได้ดูเธออย่างแจ้งและชัดเจนมากกว่าวันนั้น เพราะอะไรก็มาขยับเขยื้อนตรงนัยน์ตา

พอดี ตอนนี้พระเจ้าองค์ไหนมากรุณาให้นิทรา มากรุณามาให้ผมรับประทานแล้ว จะให้กราบไหว้ที่ตรงนั้น ผมก็จะต้องยอมคุกเข่าให้ทีเดียว แต่เมื่อคิดไปก็ทำให้ใจผมผ่อปอดอย่างไม่มีต้นสายปลายเหตุว่ามันเกิดจากอะไร ขี้ข้าอย่างเราหรือดอกฟ้าจะร่วงมาเชยชมสมอยากจะได้สักที

ขณะที่ผมกำลังดูตอนคุณนิทรา กำลังเสพสุขอย่างเหลือเฟือกับครูของเธออยู่นั้น ผมก็รู้สึกว่ามีมือมาเกาะที่ขาผมเป็นเชิงสะกิดให้รู้ตัวว่า ผมมีคนอยู่ข้างหลัง ผมแลเหลียวพบสบตา ผมก็ใจหายวาบแทบหัวใจผมทุกห้องตกมากองอยู่ที่เท้า เป็นคุณนายของผมนั่นเองแหละ ย่องเข้ามาเมื่อไหร่ก็รู้ไม่ให้สุ้มให้เสียงกันบ้างเลย

พอเห็นคุณนายของผมเข้า คุณนายท่านก็รีบเอามือจุ๊ย์ปาก แสดงให้รู้ว่าอย่าเอ็ดอึงไป

ผมก็ค่อยลดตัวมาหาคุณนาย แล้วกระซิบถามคุณนายว่า.....

"คุณนายเข้ามาตั้งแต่เมื่อไรเล่าครับ"

คุณนายยกมือขึ้นป้องปากแล้วก็ถามขึ้นว่า.....

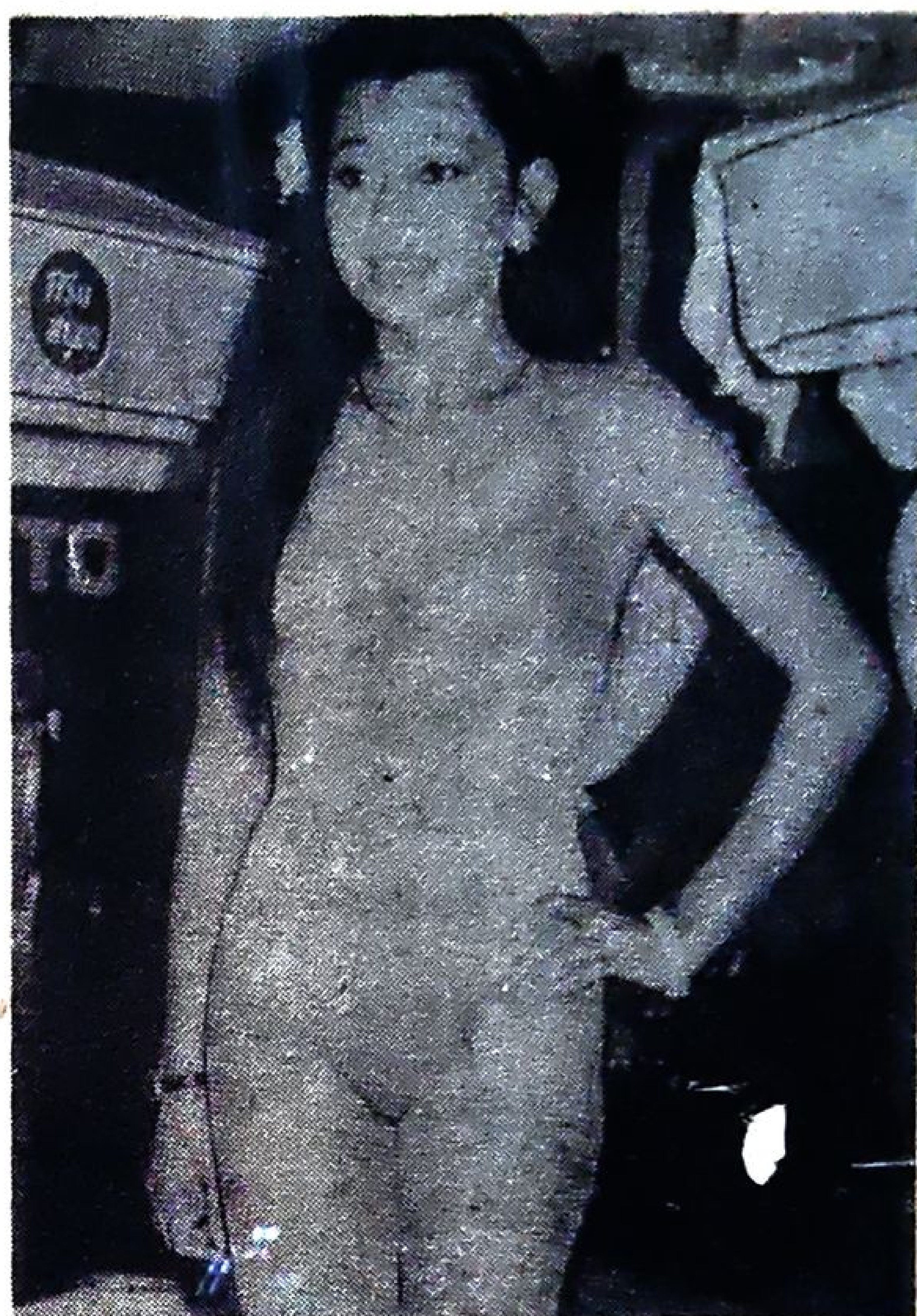
"ขอให้ฉันดูมั่งสิ"

ผมติงว่า.....

"จะดีหรือครับคุณนาย"

"เถอะน่า.....ขอให้ฉันดูบ้าง"

ผมก็เลี่ยลงจากเก้าอี้ แล้วแบ่งให้คุณนายขึ้นไปดูแทน

ผม พอคุณนายประหับตาลงไป ผมก็เห็นอาการของคุณนาย สะดุ้งเฮือก เหมือนกับว่ากำลังจะจาม แล้วก็ประหับนัยน์ตาลงไปอีกครั้งหนึ่ง แต่ตอนนี้คุณนายมิได้มีอาการเหมือนครั้งแรกอีกเลย ไม่ทราบว่าคุณนายไปพบอีตอนไหนเข้าจึงเป็นเช่นนั้น คุณนายอยู่นานก็ทรุดตัวลงมานั่งอย่างหมดแรง

"เป็นอย่างไรบ้างครับ" ผมเริ่มความกล้าขึ้นถาม

คุณนายผู้หญิงก็บอกผมว่า.....

"ประคองฉันลงจากเก้าอี้หน่อยนะพนัส ฉัน.....ฉันไม่มีแรงแล้ว"

ผมเข้าไปประคองคุณนายลงมาจากเก้าอี้ มือทั้งสองยังจับอยู่ เพียงแต่คุณนาย ไม่กล้าไปจับที่อื่น เมื่อลงมาจากเก้าอี้แล้ว คุณนายก็จับมือของผมเอาไว้ไม่ยอมปล่อย ผมก็คิดว่า ท่านอาจจะเป็นลมไป เพราะท่านไปเห็นหลานท่านกำลังเรียนรสสวาทหาใช่เรียนคณิตศาสตร์

"เป็นอะไรครับคุณนาย"

"คุณนายบอกว่าอย่าเอะอะโวยวายอย่างใด"

"ช่วยฉันหน่อยเถอะ"

คุณนายจะให้ผมทำอย่างไรเล่าครับ ผมพูดอย่างพาซื่อ

คุณนายกลับว่า.....

"อ้าว.....แล้ว คุณนายจะให้ผมทำอย่างไรเล่าครับ"

"ทำอย่างไรก็ได้"

คำตอบของคุณนายเล่นทำให้ผมประหลาดใจอย่างที่สุดเลย ไม่ทราบว่าคุณนายจะให้ผมทำอย่างไร ผมก็เลยถามสวนไปอีกว่า.....

"บอกเถอะครับ จะให้ผมทำอย่างไร ไม่ต้องเกรงใจผมหรอก เพราะผมเป็นลูกจ้างของคุณนาย กินเงินเดือนจากคุณนาย"

"ก็พ่อครูเขาทำอย่างไรกับแม่นิทราหลานสาวของฉันนะอย่างนั้นก็แล้วกัน"

ฟังคำของคุณนายแล้ว หัวใจผมแทบจะหยุดเต้น มันเป็นไปได้หรือนี่ อยู่ๆ มันก็ชาตากิ่งฟ้าก็มาโน้มให้เด็ด

เล่นอย่างนั้นแหละ

"โธ่.....มันจะดีหรือคุณนาย"

"ดีหรือไม่ดีฉันอนุญาต ทำเถอะน่า"

"ประเดี๋ยวคุณผู้ชายมาเห็นเข้า ผมมิแย่หร[illegible]"
ผมยิ่งกลัวตกงานนะครับ

คุณนายพูดเสียงดุๆ

"คุณผู้ชายของเธอก็มัวเพลินอีหนูอยู่นอกบ้าน มาถึง

บ้านแล้วทำเป็นไม่สบาย สะกิดก็เกรงใจ ปล่อยให้แห้งตั้งสองเดือนสามเดือน ให้แต่เงินๆ เงินมันมีชีวิตจิตใจเสียเมื่อไหร่ แล้วเงินที่เขาคอยประเคนให้ตั้งแสนสองแสน เขาคงคิดว่าเงินจะเอาฉันได้อย่างนั้นแหละ"

เอ้อ.....หมายความว่าคุณนายจะเอาอย่างงั้นหรือครับ

"เถอะน่าจะมัวร่ำรีร่ำไรอยู่เลย เดี๋ยวโมโหขึ้นมา"

ผมเองไม่ทราบว่าจะทำอย่างไร จะปฏิเสธเสียก็ผิดวิสัยชายอย่างเรา แต่อ้ายจะหักโหมเอาเร็วๆ พลันก็ดูจะตระกรุมตะกรามมากเกินไป อย่างก็ไม่เคยพบเคยปะ เป็นการควรไม่ควร"

"เก้าอี้มันเหมาะดีนะ" คุณนายพูดพร้อมกับชำเลืองไปที่เก้าอี้ตัวนั้น

ผมก็มองดูเก้าอี้ตัวนั้น แม้ว่ามันจะเก่า แต่ก็มีเบาะสปริงอยู่ที่นุ่มนิ่มตามสมควร

"ผมทำตามความประสงค์ของคุณนายมิได้ขัดเขินเลยนะครับ"

ดูเหมือนคุณนายจะโมโห รีบบอกผมว่า.....

"เถอะน่า.....อย่าพิลี้พิไลพูดอยู่ทำไมนะ" แล้วคุณนายก็หย่อนตัวนั่งบนเก้าอี้ตัวนั้น"

ความเกรงใจคุณนาย ทำให้ผมรีบถอดเสื้อผ้าคุณนายออกจนเกลี้ยง พลันผมก็ต้องเบิกตากว้าง เพราะไม่นึกเลยว่า.....

คุณนายจะมีความสวยอยู่ในชุดแรกเกิดเพียงนั้น ผมท้า

เลยก็ได้ว่าคุณนิทราจะแพ้ของคุณนายอย่างหลุดลุ่ยผมกล้าต่อ

ผมมิได้รอช้าปล่อยเวลาที่เป็นเงินเป็นทองทิ้งเสียเปล่าๆ เพราะหูตาผมชักจะมัวเมื่อคุณนายนั่งลงบนเก้าอี้แล้ว ผมก็บอกคุณนายว่า.......ผมจะสนเข็มให้เดี๋ยวนี้

คุณนายมิได้รอช้า ดูแกเหมือนอารมณ์ของท่านจะร้อนสวาทอย่างเห็นได้ชัด

"แหมสนเองดีกว่า" ว่าแล้วคุณนายก็หยิบเข็มไปจากผม จัดการสนอย่างเข้าบ้างไม่เข้าบ้าง มองดูแล้วน่าสงสารจริงๆ

"แต่ผมยังคงอดชมคุณนายไว้ไจไม่ได้คิดว่าพวกผู้ดีอย่าง ท่าน จะเหมือนกันหมดในเรื่องบนเตียง เพราะคุณนายและ คุณผู้ชายนั้นเต็มไปด้วยผู้ดี แต่ที่ไหนได้แต่ชั้นเชิงของคุณนาย ผมรับว่าท่านมาเหนือเมฆแล้วจริงๆ

จนผมต้องชมคุณนายของผมออกไปว่า.......

"ชั้นเชิงในเกมส์สวาทของคุณนายเหลือรับจริงๆ ให้ดิ้น ตายเถอะ"

คุณนายพริ้มเปลือกตาอมยิ้ม

"กับหลานสาวของฉันกับฉันนี้เป็นอย่างไร" คุณนาย ถามผมด้วยเสียงกระเส่าพร้อมสะโพกของคุณนายส่ายไปมา

ผมบอกกับคุณนายว่า.......

"เทียบกันไม่ได้เลย นิทราก็เหมือนนกกำลังสอนบิน พอถูกพายุฝนเข้าหน่อยก็ถลาไปตามแรงลม"

แล้วกับนารีล่ะ...

"เอ๊ะ...คุณนาย"

"คุณนายรีบบอกว่า......

"อย่าปิดฉันเลยน่าพนัส ความลับย่อมไม่มีอยู่ในโลก ถึงจะปิดฉันอย่างไร ? ดวงตาของนารีมันฟ้องอยู่ เมื่อคืนนี้ ปิดประตูเล่าเรื่องให้กันฟัง สนุกกันใหญ่ใช่ไหมล่ะ"

ผมต้องตอบเสียงอ่อยว่า....

"ขอรับ......"

"ฉันกับนารีเป็นอย่างไร......."

"คุณนายนั้นเป็นต่อหลายขุม เทียบกันไม่ได้อย่าง
กับขาว"

"จริงหรือเปล่า หรือมาแกล้งยอฉันเล่น"

"ผมสาบานให้ก็ได้ครับคุณนาย"

คุณนายรีบห้ามผมไม่ให้สาบาน แล้วก็ผงกร่างขึ้นมาประทับจูบที่ริมฝีปากของผม เราทั้งสองต่างแรก จูบกันอย่างดูดดื่ม

ประมาณเกือบครึ่งชั่วโมง คุณนายจึงบอกกับผมว่า....

"เสียดายจังเลย"

"อะไรครับ คุณนายเสียดายอะไร"

"ก็เสียเวลานะซี"

"พรุ่งนี้ก็ยังมีอีกครับ"

"มันไม่ทันใจ"

"ประคุณท่านก็จะกลับมา เกรงใจท่าน"

คุณนายตัดพ้อว่า......

"ขากลับมานะ นัสไม่รู้อะไร ทำยังกับอ่อนเปลี้ยเพลียแรงมาจากไหน บางคืนเขานอนเหมือนคนตายด้าน ไม่อีนังขังขอบว่าลูกเมียจะเป็นอย่างไร"

"คุณนายก็เพิ่งแต่งงาน"

"นั้นแหละ ข้อที่ล่ำสันของผมนะ เหนือกว่าเขามากนัก"

ผมเลยต้องสารภาพ

"ผมก็เสียดายเหมือนกัน ผมอยากให้คุณนายเป็นนารีจะได้ประทับรับรักจากผมไปตลอดชีวิตของผม"

"เถอะ......เวลาคงเป็นของเราเข้าสักวัน"

"แล้วพรุ่งนี้ล่ะ หลังจากไปส่งคุณผู้ชายไปทำงานแล้ว"

คุณนายว่า......

"พนัสเสร็จธุระแล้วมาแต่วันๆ หน่อยนะ"

ผมรีบรับปากกับท่าน.......

"ครับพอผมอาบน้ำอาบท่า เสร็จธุระการงานเรียบร้อยแล้ว ผมจะรีบขึ้นมาอย่างด่วนจี๋ไปรษณีย์จ๋า ขึ้นมาอย่างไม่ลืมเลย"

คุณนายจูบที่หน้าอกของผม แล้วก็ผละลงขันข้างบนตึกอีกสักประเดี๋ยวผมก็ได้ยินเสียงคุณนิทราท่องสูตรอะไรอยู่ แสดงว่าทุกอย่างคงจะเรียบร้อยลงแล้วด้วยความมันอย่างถึงใจพระเดชพระคุณ ผมจึงลงจากห้องไป

ค่ำวันนั้น ผมได้นำพฤติการณ์ระหว่างคุณนิทราและครูหนุ่มเล่าให้นารีฟัง เพื่อจะให้นารีไปเล่าให้คุณนายฟังอีกครั้ง คุยไปคุยมาผมก็เผลอพูดกับนารีว่า.......

"ถึงอย่างไรคุณนิทราก็สู้คุณนาย......เอ๊ย......"ผมรีบแก้ตัวอย่างรวดเร็ว กลัวนารีจะว่าผมเอา "สู้นารีไม่ได้"

แต่นารีจ้องมองผมเขม็งเลย

"เมื่อกี้คุณบอกว่าคุณนาย คุณนัสคุณต้องบอกนารีอย่างไม่ปิดบังอำพราง ถึงอย่างไรฉันก็ตกเป็นเมียคุณแล้ว ถึงจะเป็นเมียลับๆ ของคุณนายก็ตามทีเถอะ" คุณนายมาเกี่ยวข้องอะไร คุณไปแอบดูคุณนายหรือ

ผมทำหน้าแหยๆ แต่ความจริงถ้าผมจะเปิดเผย ออกไปก็ไม่เห็นจะมีอะไรแปลกตรงไหน เพราะนารีก็จะพูดอะไรไม่ออกเหมือนกัน ได้แต่ฟัง บางทีอาจจะยินดีกับผมเสียอีกแต่ผมไม่อยากให้คุณนายมาเสียเกียรติมาเสียชื่อเสียง ไปเปล่าเลยผมตัดสินใจเลยไม่ยอมบอก

"คนเราต้องมีเผลอปากบ้างนะ....เรื่องอะไรคุณนายจะเข้ามาเกี่ยวข้อง"

แต่นารีไม่ยอมลดลาวาศอกให้เลย

"ต้องมีแน่ๆ คุณต้องแอบดูคุณนาย บอกมานะ" เธอพูดอย่างโมโห

ผมทำเสียงอ่อยๆ

"โธ่.....นารีไม่มีอะไรหรอกน่า อย่าคิดมากไปเดี๋ยวจะไม่ค่อยสบาย"

นารีก็ขึ้นเสียงแหว

"ไม่มีได้หรือ.......นารีต้องขอเธออย่างหนึ่ง เรื่องคุณนาย คุณคิดจะไปทำอะไรควรไม่ควรแก่ท่านไม่ได้นะ ท่านเป็นนายของเรา คอยให้เงินเราใช้ จะทำอะไรลงไปควรจะคิดถึงบุญคุณท่าน

"ทำไม......เป็นนายแล้วมีอะไรกันไม่ได้หรือ อย่างกวีเอกศรีปราญช์ของเราในสมัยอยุธยายังประพันธ์โครงไว้ว่า..

หะหายกระต่ายเต้นชมจันทร์
มันบ่เจียมตัวมันต่ำต้อย
สูงสุดขอบฟ้าฤาแม่
อย่าว่าเราเจ้าข้าอยู่พื้นดินเดียว

นารีเห็นมั้ยว่า อย่าว่าเราเจ้าช้าอยู่พื้นดินเดียว แต่ผมไม่ทำอย่างศรีปราญช์จอมเจ้าชู้แห่งอดีตหรอก

คราวนี้นารีเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า ระหว่างผมกับคุณนายจะต้องไม่มีอะไรกัน นอกจากบ่าวกับนาย

"สารภาพเถิดนะจ๊ะคุณ ไม่อย่างนั้นคืนนี้มีหวังชวด" นารีพูดท่าทางเอาจริงเอาจังของนารี ทำให้ผมแน่ใจว่า..... ถ้าผมไม่สารภาพกับเธอ นารีเอาจริงเอาจังกับเขาแน่ ที่สุดผมก็ต้องเล่าให้นารีฟังอย่างหมดเปลือก

"ท่านขอร้องคุณหรือว่าคุณไปบังคับขู่เข็ญท่าน"

"โธ่.....นารี ผมสาบานให้ก็ได้ว่า......ผมไม่เคยโกหกนารีจริงๆนะ"

นารีถอนหายใจเบาๆ

"ไม่น่าเลย....."

ผมก็ว่า......

"ทำไมจะไม่น่า ท่านเห็นหลานสาวของท่านแสดงบทรักต่ำตาให้ท่านเห็น เป็นใครบ้างก็อดไม่ได้ ถึงนารีก็เถอะน่า ไม่เร่งผมเหย่งไปก็ค่อยว่า"

นารีถ้ารู้ถึงคุณผู้ชายเข้า มีหวังต้องหางานใหม

'ผมยืนยันกับนารีว่า......

"ไม่หรอกน่า มีหรือที่คุณนายจะเอาเรื่องนี้ไป บอกกับคุณผู้ชาย มันเป็นเรื่องความลับกับผมซึ่งเรารู้กันเพียงสองคนเท่านั้น"

"ว่าได้หรือ อาจมีใครมาแอบดู"

"ในบ้านหรือจะมีใครนะ นารีก็รู้"

นารีทำสีหน้าหนักอกหนักใจ

พอผมจับโน่น ถือนี่นารีก็ทำสะบักสะบิ้ง

"นอนกับนารีนะจะสู้คุณนายได้หรือ รายนั้นเขาทั้งหวานทั้งเต็มไม้เต็มมือ...อย่ามายุ่งกับนารีเลย คุณนายบ้านใหญ่บันไดสูงก็เชิญคุณไปนอนกับเขาเสีย.....ไป"

นารีพูดเช่นนั้นผมก็รู้ว่านารีเกิดลมเพ็ดหึงเกิดอารมณ์เช่นไร เลยถามเอาดื้อ"

นารีหึงคุณนายหรือ...มันเป็นไปไม่ได้หรอกน่า อย่างดีชั่วก็ชั่วคราวเท่านั้นเอง หลงกับคุณนายต่อไป ก็จะเป็นดอกฟ้ากับหมาวัดไปใครเขาจะมาเห็นขี้ข้าอย่างเรา ขี้ข้าน่ะมันดีสำหรับขี้ข้าด้วยกันท่านบอกให้ช่วยก็เราก็ช่วยท่านแล้ว ท่านก็พูดอย่างเห็นใจท่านมากนะ คุณผู้ชายนั้นดีก็แต่จะให้เงินๆ แต่ท่านไม่มีความสุขทางใจท่านบอกว่าคุณผู้ชายนั้นไม่ให้ท่านเลย"

"นารีไม่อยากให้ใครมาแบ่งของนารีไปหรอก"

"อย่างนี้เขาไม่ใช่เรียกว่าแบ่ง เขาเรียกว่ากรณีพิเศษ"

นารีทำเสียง "ฮึ" ในลำคอแล้วค้อนผมเสียหลายวง

แล้วผมก็เข้ากอดซ้ายป่ายขวา......ค่อยเจรจาพลางมือก็ประเล้าโลมพอให้เกิดอารมณ์ นารีก็ถามผม

"คุณเป็นอย่างไรบ้าง"

พอสิ้นคำถามของนารี ผมก็ชี้ดปากอย่างเผลอตัว

"วิเศษเชียวนารี เท่าครึ่งหนึ่งของคุณนิทราทีเดียว"

"แล้วท่าทางล่ะ"

"ผมว่าเป็นรองของนารีนิดหนึ่ง หรือเธอเร่งรีบเกินไปก็ไม่รู้"

นารีถามอย่างสงสัย

"ทำไมจะต้องเร่งรีบ ไม่เห็นน่าจะต้องเร่งเลย เราไม่ต้องไปกลัวใคร ทำเลื่อยไปก็ได้"

"อะไรนั่งบนเก้าอี้จะถนัดถนี่ดีหรือ"

ผมก็ว่า.....

"ก็ไม่เลวเสียทีเดียวหรอก ถ้าเก้าอี้มีเท้าแขนสักหน่อยเรื่องมันก็สนุกและยิ่งขึ้น"

"คุณนี่ไม่ได้เรื่องจริงๆ นะ" ไม่รู้ไปเอาอย่างใครที่ไหนมา ไอ้ความคิดบ้าๆ อย่างนี้"

"นี่ผมพูดเรื่องจริงนะนารี ไม่ได้เอาตามอย่างใครเลย"

"คุณเคยหยอกเอินกับผู้หญิงคนไหนบนเก้าอี้"

ผมเลยพูดความจริงให้เธอฟัง......

"พูดแล้วจะว่าคุยโม้...ผมเล่นเกมส์กับคุณนายบนเก้าอี้"

"แล้วคุณนายท่านชมคุณว่าอย่างไรหรือเปล่า"

"ชมอยู่ไม่ขาดปากเลยเชียว ท่านว่ามันอร่อยไปอีกแบบหนึ่ง ผมทำไมมีโชคอย่างนี้ก็ไม่รู้ เรื่องเหล่านี้สำเร็จลงได้เพราะนารีเป็นคนที่ช่วยผม อย่างนี้ผมไม่รักนารีผมก็บ้าที่สุดเลย คืนนี้ผมต้องแทนบุญคุณให้อย่างสาสม"

ปากของนารีตอนนี้ มิได้นิ่งเหมือนเมื่อก่อนนี้ เธอเอาริมฝีปากบางๆ ของเธอไซ้หน้าอกของผมอย่างที่ผม เคยไซ้สองปทุมถันของเธอ แสดงว่าตอนนี้เธอเริ่มเข้าถึงบทและก็ตีบทแตกเอาเสียด้วย อารมณ์พิสวาทของเธอจึงเล่าร้อนเหมือนกาน้ำที่ตั้งอยู่บนเตาไฟฉะนั้นก็ไม่ปาน"

ก็ไม่ชอบเหรอ นารียานคางถามผม

"ชอบน่ะชอบเหมือนกัน แต่อย่าให้คุณผู้ชายนั้นจับเธอได้ก็แล้วกัน คุณนายท่านนั้นจะมายุ่งกับนารีก็แล้วกัน"

"ไม่ควรจะไปยุ่งกับท่านทำไม"

ผมก็แก้ผ้าเอาหน้ารอด

"ผมนั้นไม่เคยยุ่งกับใครมาก่อนเลย ผมอยู่ที่ไหนก็ระมัดระวังตัวอย่างเต็มที่ ผมมีนารีคนเดียวก็เกินพอเสียแล้ว ส่วนคุณนายนั้นมายุ่งกับผมเอง"

"เอ้านารีไม่เถียงคุณแล้ว พ่อคุณบุญหล่นทับย่ะ เอ้า.... ลงไม้พายหรือยังล่ะจ๊ะ พ่อคนบุญหล่นทับ"

"เดี๋ยวไม่ได้เหรอจ๊ะนารี พอขึ้นก็จะให้ปฏิบัติการจองเวรกันเลย อย่างนี้มันก็ไม่สนุก"

นารีว่าคุณจะมาทำเล่นลิ้นอยู่เลย

"หรือว่าคุณเอาแรงไปทิ้งให้คุณนายเสียจนหมดแล้วซิถึงได้มาทำละเหี่ยใจ ก็นารีมันไม่สวยทัดเทียมกับคุณนายของคุณใช่ไหม เดี๋ยวโกรธหรอก"

ผมรีบแก้ตัวตามนิสัยของผม

"อะไรได้ ผมบอกกับนารีว่า นารีนั้นเหนือกว่าคุณนายตั้งหลายขุมนัก เหมือนว่าเครื่องของคุณนะใหญ่โตกว่าคุณนายเกินคาดเลย ของคุณนายน่ะเนื้อมันสากอย่างไรก็ไม่รู้ ขาวก็ขาวซีดครั้งสองครั้งก็เบื่อจะแย่อยู่แล้ว นารีอย่าเป็นห่วงในเรื่องกำรี้กำลังของผมเลย ถ้าเป็นงานของนารีกับ

ผมล่ะ ผมสู้ขาดใจดิ้นเลย รับรองว่าไม่ต้องห่วงหรอก"

พูดเช่นนั้นแล้วนารีก็เตือนผมว่า....

"งั้นก็ลงมือพายจ้ำๆ เข้าได้แล้ว ถ้าคุณไม่พายฉันจะยอมเหนื่อยพายเอง"

อ้าว....ถ้ามีฝีมือพายละก็เอาเลย ผมจะเชียร์เต็มที่เลย

นารีนั้นหน้าแดงก่ำ ไปด้วยความกระดากอาย ผมเดาใจของนารีว่าเธอจะคิดอย่างไร แต่ประเดี๋ยวเท่านั้น นารีก็ลุกขึ้นจับพายของผมยัดให้เข้า แล้วเธอก็จ้ำเอาๆ แล้วก็คอยประคับประคองเรือของเธอ เนื่องจากนารียังไม่เคยพายสักที แต่ผมเริ่มสอนเริ่มเรียนกันมา ดังนั้นจึงใส่ไม่ค่อยตรงช่องครูดำ ๆทิ่มแทง ๆ มันไปตามประสาคนที่ไม่เป็นหรือเป็นบ้างก็ไม่เก่งและชำนิชำนาญเท่าผม

แต่อาการที่คุณนายกระทำให้ผมนั้นมันประทับใจ จนผมไม่อาจลืมคุณนายได้เลยจริงๆ ให้ตายเถอะ และในการไม่ชำนาญของนารีมันก็มีความสุขสนุกสนานไปอีกแบบหนึ่งยิ่งเล่นก็ยิ่งมัน จนเราทั้งคู่ก็สบักสบอมในกีฬาในร่ม ที่เราต่างชอบเล่นกันเป็นประจำ จนทั้งคู่ก็เหนื่อยหมดแรงกันทั้งคู่

ผมแกล้งถามนารีว่า......

"เป็นไงนารี ค่อยถนัดถนี่ขึ้นบ้างหรือยัง"

นารีก็ผงกอย่างเอียงอายว่า....

"ค่อยดีขึ้นแล้วล่ะ แต่คุณอย่าทำโครงเครงอย่างนั้นล่ะเดี๋ยวพายหักหรือว่าเดาะไม่รู้ล่ะ แล้วจะหาว่านารีแกล้งคุณ"

ผมแกล้งร้องอย่างมีความสุข

"หักก็หักไป ไม่เห็นจะอีนังเลย ว่าแต่นารีเถอะแล้วจะต้องเสียใจ แล้วจะมาถามว่าโคนนั้นมีพอเหลือไหมเดี๋ยวจะว่าผมไม่บอก"

นารีชัดเข้าที่ต้นแขนดังฉาดเบ้อเร่อเป็นเชิงแก้ขวยอายลงก็ลงมือพายของเธอพายต่อไปอย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อย

"ไม่ต้องรีบหรอกนะนารี" ผมแกล้งติงเธอเล่น

นารีก็เถียงผมคอเป็นเอ็นว่า.........

"ก็ฉันจะรีบของฉันนะ นั่งเฉยอยู่ทำไม มือก็อยู่ทำไมเปล่า ช่วยกันพายจะได้ถึงเร็วๆ"

"ประเดี๋ยวแรงก็หมดเสียหรอก"

"มือฉันนารี.......เธอพูดและยิ่งจ้ำแข็งแรงขึ้น"

ผมก็เลยสนับสนุนเธอเพื่อเป็นกำลังใจ

"งั้นก็จ้ำเข้า ซี่"

นารีเมื่อได้รับคำสนับสนุนเท่านั้นแหละ เธอก็รีบจ้ำเอาจนถึงฝั่ง โดยนารีไม่ขอร้องให้ผมช่วยเลยและในวันรุ่งขึ้นผมเตรียมตัวอาบน้ำอาบท่าชำระร่างกาย เพื่อจะไปปฏิบัติการจองเวรให้คุณนายคนสวยของผม ก็พอดีกับนารีก็เห็นคุณนายกับคุณผู้ชายทะเลาะกันเกี่ยวกับเรื่องของคุณที่ทำกับคุณนายของท่าน ท่านว่าท่านรู้เรื่องหมดแล้ว เพราะเมื่อคืนท่านลงมาที่ข้างห้องของเราว่าเรากำลังเล่นพิเรนทร์กันอยู่ และท่านก็บอกว่า.....

"เดี๋ยวจะลากตัวมันมา เรียกมันมาพูดต่อหน้า ถ้ามันไม่รับก็จะยิงทิ้งมันเสียเลยไอ้คนขับรถเฮงซวย เมื่อคืนนี้ฉันจะจัดการกับมันแล้ว เห็นว่ามันกำลังมีความสุขของมันอยู่ฉันเลยตัดใจได้และไม่อยากจะทำมัน เดี๋ยวจะหาฉันทารุณมัน เดี๋ยวมันจะเห็นดีกัน ไม่เชื่อคุณคอยดู ท่านพูดจาเกรี้ยวกราด"

ฉันกับพี่รีบหนีออกจากบ้านไปเสีย จะมาอยู่รอรับลูกปืนอยู่เลย

"ถ้าฉันไม่ไปละก็ ใครจะทำไม" ผมพูดเพราะนึกเสียดายรสสวาทจากคุณนาย"

"ไปเถอะคุณนัส เราหนีไปด้วยกันนะ มีอะไรฉันก็ช่วยคุณได้" เราไปเถอะนะ

ผมตรึกตรองอยู่นาน คิดไปคิดมา แล้วก็พยักหน้ารับคำแล้วยังพูดสมน้ำหน้าคุณผู้ชาย มีของดีอยู่ภายในบ้านจะทนอยู่ไหวรึ ที่หน้าหลังแล้วจะได้เข็ดๆ กันซะมั้ง

"ไอ้พวกไก่เห็นพลอย"

จบบริบูรณ์

คุณนายร้อยสวาท

คุณนายร้อยสวาท